Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

24.11.2016
№38

”Нашому полку не потрібні слабкі бійці” - сержанти АЗОВу, віднині головні наставники для азовських новобранців

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ “АЗОВ”

ДОБРОДІЙ:

"ЧЕКАЄМО, КОЛИ ВЖЕ ЗМОЖЕМО ВИКОРИСТАТИ НАШИХ СОБАК НА БОЙОВИХ ЗАВДАННЯХ"

Командир кінологічного підрозділу Добродій розповів про специфіку щоденної роботи з тваринами.

– У чому полягає ваша робота?

– Робота дуже цікава, захоплива і тяжка. За такої специфіки потрібно мати терпіння, щоб не зірватись та не насварити собаку за певну неслухняність. Це робота 24 на 7: постійно потрібен нагляд, годування, вигулювання тощо. Наприклад, якщо влітку треба годувати двічі, то взимку інколи це відбувається і тричі на день, бо в холодний період енергозатрати собак більші. Вихідних ми не маємо, бо якщо процес буде занедбаний, то його дуже важко відновити.

Кожного дня ми оглядаємо своїх собак. Якщо бачимо наявність якихось подряпин, то для таких випадків маємо спеціальний спрей, який порадив ветлікар. Тобто з елементарними пошкодженнями ми справляємось без втручань спеціалістів. В інших випадках викликаємо ветлікаря: він протягом короткого часу приїжджає, оглядає, говорить, які ліки потрібні чи догляд. Бувають ситуації, коли все робиться у телефонному режимі: ми називаємо симптоми, нам говорять, які пігулки треба чи уколи, котрі ми можемо зробити власноруч. Періодично викликаємо ветлікаря просто для профілактики, аби той здійснив загальне обстеження собак. Тому що існують хвороби, які неможливо побачити неозброєним оком.

– Коли ваші вихованці хворіють, що відчуваєте ви?

– Ой... Це таке ж відчуття, ніби захворіла твоя дитина. Ти хвилюєшся за собаку, щоб все добре було. Ніхто з нас не хоче, щоб наші вихованці хворіли, бо це не лише дороге лікування, а й нерви.

– Скільки потрібно часу для досягнення результату від початку дресирувань?

– Щоб виховати собаку потрібен 1 рік. Тобто для того, щоб чотирилапий міг виконувати команди, потрібно працювати як мінімум 1 рік. Після тренувань собака має оволодіти навичками самодисципліни, розвинути природні здібності, аби вміти знаходити небезпечні речі, наприклад, вибухонебезпечні прилади, та позначати, де це місце, спокійно сидячи або лежачи поруч.

– Що відчуваєте після досягнення поставленої мети?

– Звісно, радість, задоволення, що все вдалось, що досягли бажаного результату. Ми почали дресирувати наших собак приблизно з березня і сьогодні вже бачимо, що тренування не були марними. Залишилось дещо відшліфувати специфіку пошуку.

– Що можете розповісти про специфіку роботи зараз? Чи існують нині труднощі?

– Наше командування завжди йде нам назустріч, намагається допомагати, аби у нас було все необхідне для повноцінної роботи. Так само і з потребами тварин.

Нині з нами співпрацює Степан Єрьоменко – спеціаліст із кінологічної спілки України. Він ділиться корисними порадами, займається підготовкою кадрів, тренуванням чотирилапих бійців. Можна сказати, що він вчить, як потрібно навчати. Надалі планується закупівля нових собак, пошук робітників, навчання та самовдосконалення. А взагалі чекаємо, коли вже зможемо використати наших собак на бойових завданнях. І хочу зауважити, що навіть коли закінчиться війна, то для кінологів зі специфікою пошуку вибухових речовин, мінорозшукових кінологів робота не зникне, тому що значна частина території в Україні залишається замінованою. Через це у нашого підрозділу ще дуже багато роботи.

Єль

ІСТОРИЧНИЙ, ПОНАД ДЕСЯТИТИСЯЧНИЙ "МАРШ НАЦІЇ" ВІДБУВСЯ НА ПОКРОВУ У КИЄВІ

Яскравим фаєр-шоу на Софійській площі завершився масштабний, понад десятитисячний "Марш Нації", організований Цивільним Корпусом АЗОВ, ДУК та С14. Хоча на фотографіях із заходу далеко не видно кінця-краю колонам учасників, та світлини не здатні передати і частини тієї масштабної ходи, що прокрокувала Києвом. Цьогоріч АЗОВ присвятив марш не лише відзначенню Дню захисника України, а й першому з'їзду новоствореної партії "Національний Корпус", лідером якої вранці 14 жовтня було обрано засновника полку АЗОВ Андрія Білецького, який очолив "Марш Нації", приєднавшись до дійства на його маршруті.

Колони маршу крокували центром Києва понад три години. На вулиці Грушевського, де більше двох років тому, узимку 2014-го, загинули Герої Небесної сотні, було зроблено найдовшу зупинку. Лідери рухів-організаторів маршу поклали квіти до меморіалів загиблим, чим вшанували їхню пам'ять та пам'ять всіх загиблих українських воїнів у сучасній війні.

Вся хода супроводжувалася вигуками патріотичних гасел, які гомоном відлунювали по всьому центру Києва. Між гаслами учасників ходи звучали легендарні сучасні пісні відомих українських виконавців.

Попри те, що 14 жовтня визнане державним святом, воно продовжує бути днем нашої боротьби. Щонайменше половину колони "Маршу Нації" становили звичайні кияни, вони прийшли родинами, з дітьми – і долучилися до масштабного маршу націоналістів та вкотре довели: капітуляції не бути! Тисячі українців нагадали владі та всій державі, що тільки Нація має вирішальне слово.

Від імені Азовського руху дякуємо всім учасникам ходи за проявлену позицію! Наш марш своєю кількість, організованість, зрештою своєю неймовірною красою, обов'язково увійде в історію!

НАЙАТМОСФЕРНІШІ ТУРНІРИ

"Іду на Ви" – реалістичні бої, що включають у себе різноманітні засоби і способи ведення оборони й нападу в рукопашному бою. Від самого початку переважну більшість учасників турнірів становили футбольні фанати. Зараз він набирає все більшої популярності, а організація проведення з кожним наступним разом лише покращується. 16 жовтня у Києві відбувся черговий турнір "Іду на Ви". Серед учасників були й бійці полку АЗОВ. Деякі з них розповіли про свій шлях на спортивній арені та власні враження від поєдинків в октагоні.

Боєць 3-ї сотні 1-го БОПу Пістон бере участь у турнірних змаганнях з самого початку їх проведення. Він зазначає, що нині рівень організації дуже зріс:

– Приємно бути і брати участь у таких заходах. У Києві завжди найатмосферніші турніри. Я беру участь з перших боїв. Тоді вони були десь у спортзалах, там завжди виступали хлопці з "двіжа". А зараз це великі зали з кліткою і з професійними спортсменами. Дуже виріс рівень проведення з початкових етапів. Приємно це бачити!

– Свій перший бій пам'ятаєш?

– Так. Це був Київ. Тоді я вирішив поїхати на турнір за декілька днів після того, як дізнався від друзів із "двіжа", що він буде проводитись. Після футболу зібрались і вирішили, що я їду, ще й коштами трішки скинулись, бо тоді я студентом ще був, це був або 11-й, або 12-й рік. Тоді привіз срібну медаль у ваговій категорії до 60 кг, програв у фіналі хлопцю зі Львова з GFF. Там більше боїв було між "двіжами" "Динамо" і ЦСКА. Запам'яталися заряди та підтримка хлопців, зал постійно був шумним від вигуків та скандувань. Я з перших змагань показав, що приїхав перемагати і провів тоді 4 бої. Поступився лише у фінальному поєдинку. По приїзду була безмежна радість як в мене, так і в хлопців, які зустріли мене в Кременчуці.

– Що можеш сказати про турнір 16 жовтня?

– Якщо говорити про крайній турнір (16.10.2016), то в останньому бою підібрали дуже талановитого і професійного бійця, який обрав тактику на бій і досконало її виконав! Я цього й очікував від нього, але на підготовку разом зі службою часу було замало.

– Надалі є планки, які ставиш перед собою саме у цьому виді спорту?

– Планок поки немає, оскільки зараз ротація і відпочинок. Вже знайшов непоганий зал із сильними спортсменами в Маріуполі, буду намагатись там постійно з'являтися і тренуватися, щоб не втрачати рівень. І якщо знову буде турнір, то хочу показати себе ще більш підготовленим, ніж минулого разу. Звісно, якщо буде можливість, оскільки зі службою це дуже важко поєднати. А так, я – кікбоксер, і на професійний кікбоксинг в мене більш цікавий погляд, ніж на ММА.

– То чи не думав більш серйозно віддатись спорту?

– Інколи замислювався, але, по-перше, потрібна фінансова підтримка, а по-друге, комусь же треба захищати країну і підтримувати АЗОВ!

Майже від самого початку проведення турнірів "Іду на Ви" ще один азовець – колишній боєць полку – Сігма.

– Пам'ятаєш, з чого все починалось?

– Здається, це був 2011 рік. Спочатку турніри "Іду на Ви" проводили в Києві. У Миколаєві вирішили теж організувати змагання такого роду. Це було десь 2010 року. Турнір назвали "Іду на Ви. Битва за Причорномор'я" і в ньому змагалися бійці з Півдня України. На перших змаганнях мене не було, а от вже на наступних двох, 2011 та 2012 року, я перемагав. Ще до початку Євромайдану багато бійців, які нині в АЗОВі, цікавились цим турніром. Тому зрозуміло, що вже з 2016-го в октагоні дуже часто з'являються саме азовців.

– Чи існують якісь традиції проведення "Іду на Ви"?

– Почнемо з того, що це найпатріотичніші змагання, які нині існують в Україні. Сам турнір спочатку проходив наступним чином: у кожному регіоні відбувались любительські поєдинки, потім організовувався щорічний фінал за участю професіоналів. Зараз "Іду на Ви" може вільно посісти своє місце на "ринку єдиноборств", бо цьому сприяють бажання і можливості.

– Що можеш розповісти про крайній турнір 16 жовтня?

– Про проведення цих змагань я дізнався за місяць. І відразу ж подав заявку. Там спочатку були любительські бої, на завершення яких хотіли поставити професійні. Організатори підібрали 5 профі пар, до яких входив у тому числі і я. Суперника мені підібрали за 2 тижні.

– Що відіграло вирішальну роль у фінальному поєдинку?

– Я непогано працюю у партері і думаю, опонент помилився із вибором ведення бою. Хоча боєць він міцний. Скажу чесно, підготовка з мого боку була не на вищому рівні. На минулих своїх змаганнях я зазнав певних травм, тому готувався до цього бою, як міг. Але це не завадило мені здобути перемогу: бій тривав недовго та закінчився у 1-му раунді технічним нокаутом.

Можна стверджувати, що 26-й турнір із реалістичних боїв "Іду на Ви" відбувся на зразковому рівні, про що свідчать відгуки глядачів та самих учасників.

Єль

Щуп: "Війна – це, насамперед, випробування нових боєприпасів"

Інструктор по мінно-вибуховій справі Щуп розповів "Чорному Сонцю" про те, як працювати з боєприпасами, спираючись на власний, більш ніж 20-річний, досвід.

– Що найголовніше, на Вашу думку, потрібно знати бійцям про роботу з боєприпасами?

– Які б ви не були навчені, не думайте, що ви все знаєте і кращі за противника. Завжди ставте противника розумнішим за вас. Бо існує багато нюансів. Основне правило: якщо ти його не клав, то і не тобі його знімати. Хочеш взяти – візьми мотузку або кішку, зісмикни цей предмет, але це лише за крайньої необхідності. Краще взагалі ні чого не чіпати. Тому що все, що ставиться, – ставиться на не вилучення або з пастками, сюрпризами. Завжди треба дбати про безпеку.

– Чи відіграють роль у нещасних випадках із боєприпасами особисті амбіції і бажання довести свої навички?

– Є такий показник – людський фактор. Багато підривів, які відбуваються, списують на людський фактор. Але основне завдання, яке ставиться, – не допустити підривів. Навчити, звісно, і не допустити підривів.

Ми проводимо лекції з бійцями. Також ми готуємо методичні посібники, які дають можливість самостійно вивчати інженерно-саперну справу. Ознайомившись з цими методичками – боєць має певне уявлення про будову та принцип дії тих чи інших боєприпасів, як користуватися ними і виконувати певні дії з ними. Основою вмінь бійців є тренування під наглядом інструктора. В жодному разі не можна виконувати будь які маніпуляції з боєприпасами самостійно.

– А коли скінчиться війна, що тоді? Як бути з боєприпасами?

– Свого часу я був у групі розмінування. У мене були чотири районні адміністративні центри, за які я відповідав щодо мінної безпеки. Тобто люди виявляють якийсь боєприпаси – я приїжджаю і знищую. Так ось, у мене (хоча там і не було активних бойових дій, йдеться про боєприпаси часів Другої Світової війни) на місяць було по два-чотири виїзди у різні райони.

Не зважаючи на те, що після Другої Світової війни пройшло більше 70 років, її відголоски чутно навіть сьогодні у вигляді боєприпасів, які знаходять на території нашої країни й донині. До чого я веду. По-перше, після війни проводилося суцільне розмінування місцевості, тобто повна зачистка. І не раз. Після цього сапери щороку виїжджають і знімають, і знімають, і знімають. З такою кількістю боєприпасів, як зараз, ми ще не зустрічались. До того ж сучасні боєприпаси начинені електронікою та управляються на великих відстанях не лише по дротам, а й за допомогою радіостанцій, мобільних телефонів тощо. Ось питання: "На скільки років це затягнеться зараз?". Велика кількість осколків та металевих залишків боєприпасів не дає змогу ефективно використовувати індукційні міношукачі. Тож кожні 10 сантиметрів землі потрібно прощупати щупом, інакше можна не знайти вибухонебезпечні предмети.

– Чи доводиться постійно вдосконалювати знання і навички? Чи з'являються якісь нові види боєприпасів?

– Звісно. По-перше, що таке війна? Війна це випробування нових боєприпасів. Росіяни створили міни ТМ-89, ПОМ-2, ПОМ-3. Це вже електронні пристрої які на відстані можуть розпізнавати цілі та вражати їх. Для того, щоб їх тестувати, потрібні бойові дії. Тобто Ірак, Сирія та Україна – це місця випробування новітніх боєприпасів. Наскільки вони ефективні.

– Розкажіть про власний досвід роботи із боєприпасами?

– Я готував саперів та групи розмінування, поки служив в армії. Сам брав участь в розмінуванні – в Артемівську. Солдата строковика ж не відправиш на виконання завдань з розмінування. Сам йдеш.

Досвіду, якщо дивитися із моменту підготовки і поки служив, десь років 20. Якщо лише розмінування – 10-15 років офіційно у складі груп розмінування, а також щорічне розчищення полігонів від вибухонебезпечних предметів. В Туреччині закінчив міжнародні курси розмінування, в містах Баліказір та Ізмір. Кількість знищених мною боєприпасів приблизно 10-15 тисяч. І живий. Хоча кожен боєприпас може бути останнім.

Від досвіду багато чого залежить. Сапери та десантники не мають висловлювання "останній", є поняття "крайній". Останнім розмінування не буває, буває крайнім. Останнє – це вже підрив. А у нас крайнє.

Сапер ходить на розмінування як на роботу. Нічого тут немає такого. З цим треба змиритися і ніколи не панікувати. Холоднокровність – це найкраще, що може бути у сапера. Холоднокровність.

Розмовляла Лада

Поради від саперів, як поводитись якщо ви виявили вибухонебезпечний предмет

При виявленні вибухонебезпечного предмету:
– Ні чого не чіпати;
– Позначити місце;
– Сповістити саперів.

При виявленні вибухонебезпечного предмету під час руху пішки:
– Стій! Зупинись там де стоїш, попередь інших;
– Перевір чи є біля твоїх ніг розтяжка або підривач;
– Спокійно повернись та рухайся в зворотному напрямку, точно по своїх слідах, до безпечного місця;
– Якщо слідів не видно знайди місце де можна безпечно зупинитись;
– Якщо ти дієш в складі групи повертайтесь в колоні по одному слід в слід з дистанцією не менше 10-и метрів.

При виявленні вибухонебезпечного предмету під час руху на транспортному засобі:
– Зупини машину та виклич саперів;
– Із машини виходь лише через дах або через борт та стій лише в колії від коліс або траків;
– Остерігайся розтяжок на дорозі;
– Рух до безпечного місця здійснюй тільки по слідах машини.

Евакуація пораненого з мінного поля:
– Постійно заспокоюй пораненого, розмовляй з ним;
– Визнач безпечну відстань для евакуації;
– Дочекайся доки сапери розчистять шлях до пораненого;
– Надай першу медичну допомогу;
– Евакуюй пораненого з місця підриву;
– Якщо противник веде обстріл, постав димову завісу між пораненим та ворогом.

Вимоги техніки безпеки.
Категорично забороняється:
– Допускати скупчення особового складу при виконанні задач, відстань між ними має запобігати можливості групового підриву людей;
– Підіймати, зсувати з місця, кидати і розбирати будь-які вибухонебезпечні предмети;
– Розбирати будь які боєприпаси;
– Спалювати вибухові речовини;
– Приносити в місця розташування особового складу будь які вибухонебезпечні предмети;
– На маршрутах руху тягнути та смикати слабо натягнуті проволоку, шнури, шпагат, мотузку та обрізати туго натягнуті;
– При підриві техніки збиратись біля місця підриву групою, без вказівок командира підрозділу вживати заходи з надання допомоги та евакуації постраждалих.
Самостійне знешкодження чи знищення виявлених вибухонебезпечних предметів особовим складом, який не пройшов спеціальної підготовки, категорично забороняється!

ПОЛК АЗОВ ЗАЗНАВ ВТРАТ: 23 ЖОВТНЯ ЗАГИНУВ НАШ ПОБРАТИМ МИКОЛА НІЧЕГА. СОТНІ КРИВОРІЖЦІВ ПОПРОЩАЛИСЯ ІЗ АЗОВЦЕМ НОЖЕМ У ЙОГО РІДНОМУ МІСТІ

23 жовтня у секторі ОТУ "Маріуполь" загинув боєць ОЗСП АЗОВ Микола Нічега із позивним Ніж.

Боєць полку АЗОВ Ніж, 1993 року народження, вів активний образ життя, був ідейним та справедливим, мав чимало планів на майбутнє. До війни захоплювався парашутним спортом. На фронт у складі полку АЗОВ хлопець пішов на початку лютого 2015 року. Одразу потрапив у розвідку танкового батальйону АЗОВу, а за пару місяців перейшов у розвідроту. Азовець був вправним Воїном та завжди прагнув вдосконалювати свої знання у військовій справі, проходив багато курсів підготовки для військових спецпризначенців.

"Микола був футбольним ультрас. На війну у складі полку АЗОВ пішов без вагань. Завжди мав повагу як у полку, так і серед друзів. Був цілеспрямованим і завжди тримав своє слово. Їздив у Польщу на навчання у ПВК (приватна військова компанія) на курси. Мріяв стати військовим інструктором міжнародного рівня, навчати новобранців тут, в Україні. Любив Україну і віддав за неї життя. В рідному Кривому Розі постійно шукав сепаратистів, ненавидів Росію, "совок" і все, що з цим пов'язане", – говорить представник Цивільного Корпусу АЗОВ Кривий Ріг Ярослав Логвіщук.

Юліана Калін, волонтер "39-ї жіночої сотні Самооборони Майдану", каже, що Микола хоч і не був їхнім прямим підопічним, вони добре спілкувались: "Влітку бачились на "Волонтерфесті". Коля тоді ділився, що по поверненню треба займатись вихованням дітей, організовувати виставки… "

25 жовтня азовці попрощалися зі своїм побратимом Ножем на базі полку в Урзуфі. На прощальний захід приїхав і Лідер Азовського руху Андрій Білецький.

Наступного дня, 26 жовтня, церемонія прощання з загиблим воїном полку АЗОВ Миколою Нічегою відбулася у його рідному Кривому Розі.

Біля дому батьків, на вул. Київська, зібралося чимало народу, побратими з полку АЗОВ, Цивільного Корпусу, друзі та просто мешканці, які бажали провести в останню путь Миколу Нічегу.

Серед однополчан користувався беззаперечним авторитетом, про це свідчить значна кількість соратників, які спеціально приїхали із зони АТО для того, щоб провести свого побратима Ножа в останню путь, а також присутність товаришів по службі із 42-го, 40-го батальйонів, 17-ї танкової бригади та інших підрозділів.

Коли Ніж прийшов у полк, швидко заслужив повагу і авторитет серед бійців, зарекомендувавши себе людиною слова і честі, він був надійний, ідейний і безстрашний. В АЗОВі зацікавився націоналізмом, став читати багато інтелектуальної літератури. Микола завжди був спокійним, ввічливий, розсудливий, дуже сильним фізично.

"Він був найкращим", – так відгукуються про нього однополчани. Крім побратимів, на церемонії були присутні ще кілька сотень людей, які принесли букети квітів і вінки.

Після відспівування тіло Миколи Нічеги відвезли на центральну Алею героїв. Криворіжці вишикувались у кількадесятметровий живий коридор. Людей зібралось близько трьохсот. Жалобну процесію супроводжував духовий оркестр.

Посмертно Миколу Нічегу нагородили орденом "За заслуги перед містом" III ступеня. Нагороду отримала його мама. У Миколи залишись старший брат і батьки похилого віку, кохана дівчина.

Наш обов'язок – назавжди зберегти пам'ять про подвиг нашого Героя для наступних поколінь. Для бійців полку АЗОВ Микола Ніж Нічега навічно залишиться у строю.

Вічна слава і пам'ять тобі, побратиме! Помстимося!

ЗМІНИ У НАВЧАННІ НОВОБРАНЦІВ ПОЛКУ – ПРОЦЕСОМ НИНІ КЕРУЮТЬ СЕРЖАНТИ АЗОВу

Кінець вересня у полку АЗОВ ознаменувався історичною подією – відбувся перший випуск сержантів Військової школи імені полковника Євгена Коновальця. Віднині новоспечені сержанти – головні наставники для рекрутів полку. Чим здивують новобранців АЗОВу та плани сержантів на майбутнє – в інтерв'ю для полкового часопису "Чорне Сонце" розповів сержант Бритва.

– Розкажи про вашу нову систему навчання рекрутів і чим вона відрізняється від того, що було?

– Тепер вихованням рекрутів займаються сержанти – випускники Військової школи імені полковника Євгена Коновальця. Система навчання від попередньої відрізняється фактично всім. Вона стала максимально структурованою, систематизованою, ми розписали детальний план: яка лекція відбудеться у той чи інший день, хто читає лекцію на кожну із тем.

– Хто став ініціатором змін у навчанні рекрутів?

– Командування полку. Ще перед випуском Військової школи імені полковника Євгена Коновальця ми вже знали, що рекрутів АЗОВу будемо виховувати ми. Це все логічно. Якщо ми беремо за приклад американську армію і натівські стандарти, то там навчанням займаються сержанти. Навіть при наявності офіцерів, більшість занять для них проводять сержанти. Всі практичні заняття проводять сержанти.

– Скільки сержантів зараз є інструкторами? Чи всі сержанти стали інструкторами?

– Практично всі сержанти отримали диплом інструктора. Він є офіційним, нацгвардійським. Всі можуть викладати, тож всі сержанти стали іструкторами. Двоє сержантів у нас організовують процес навчання, це сержант-забезпечення та сержант-озброєння, тобто вони займаються у школі забезпеченням і озброєнням.

– Ви внесли багато нового у власну програму?

– Звичайно, внесли нове і чимало. Нове саме у плані стандартів. У всіх західних країнах такий стандарт визначений, і ми намагаємось запровадити його в КМБ для новобранців АЗОВу. Нас так навчали на курсах сержантів, і ми так будем навчати новобранців полку та наступне покоління сержантів, які будуть у нас же проходити курс.

– Скільки писалась нова програма?

– Спочатку були нариси програми з кількістю годин викладання кожної дисципліни по днях. Після цього ми готували за цією програмою лекції, наповнювали їх змістом. Всі лекції підготували за тиждень. На сержанта припадає по 3 лекції. Це перша редакція програми, я думаю, вона ставатиме далі кращою. Завжди у чомусь новоствореному є недоліки, але у нас їх буде небагато, і у процесі навчання вони ліквідуються.

– У зв'язку з вашими реформами, скільки часу відтепер триватиме процес навчання рекрутів полку АЗОВ?

– Попередня програма була розрахована на 3 місяці, тобто 12 тижнів, весь цей час вони проходили КМБ на навчально-тренувальній базі. Відтепер навчання рекрутів АЗОВу ділиться на 2 фази, які будуть тривати по 6 тижнів. Перша фаза – наш курс, який проходитиме під керівництвом сержантів АЗОВу. Те, що рекрути вивчать з нами за цей період, буде першим етапом їх підготовки. Програма на навчально-тренувальній базі, виходить, стала урізаною за часовим проміжком, вона буде відбуватись швидше, ніж попередня програма, проте буде не менш ефективною, навпаки – ефективність суттєво підвищиться. Перший період буде проходити тут, а другий буде присвячено злагодженню роботи всього підрозділу, куди їх направлять. У нас рекрути отримають універсальні знання, а далі їх розподілять у секції G1 (полкові кадровики), ми розподілом не займаємось. Саме коли їх розділять по підрозділах, там вони проходитимуть другий етап підготовки тривалістю теж у шість тижнів. Другий вони проходитимуть безпосередньо вже на базах полку разом зі своїми командирами.

– Коли почнеться курс навчання рекрутів за новою системою?

– Навчання починається вже 15 листопада, процес мобілізації триває. Зараз ті рекрути, які щойно прибули до нас та продовжують прибувати щодня, проходять передтренінговий курс. З 15 числа буде даватися основний упор у процесі навчання. Ті ж, хто вже відучився 3 місяці за старим курсом КМБ, відбувають на бази полку на Схід.

– Які будуть дисципліни? Чи обирали сержанти, яку дисципліну викладати?

– Взагалі ми універсальні. Кожен сержант може викладати будь-яку дисципліну, яка є у нас на курсі. Будуть такі дисципліни, як устав, стройова, навігація, зв'язок, тактика, вогнева підготовка. Загалом все, окрім медицини, курс медицини викладає спеціальний інструктор Військової школи із тактичної медицини, друг Тренер. А так кожен сержант може викладати всі потрібні дисципліни, незалежно від своїх особистих переваг.

– Скільки нових дисциплін з'явилось?

– Взагалі вони всі нові, бо попередні дисципліни були в "совковому" варіанті. А зараз все нове. І манера викладання повністю нова. Наприклад, внесли зміни у вогневу підготовку. В нас у програму внесена модель підготовки з автоматом М4. Проводиться лекція щодо поводження зі зброєю, збірка-розбірка автомата на час, теж саме проходять і з АК, що перебуває в АЗОВу на озброєнні. Здаються нормативи, пояснюється догляд за автоматом. Є на навчально-тренувальній базі і інтерактивний тир. Рекрути будуть проходити тут настріл, навчатимуться стійці. Обов'язково у новій програмі у рекрутів буде полігон. У кінці курсу буде півторатижневий заїзд на полігон в Урзуф. Ми будемо виїжджати повним складом – сержанти, рекрути, інструктори. Будемо з ними жити і навчати. Навчатимемо рекрутів і статуту, тобто внутрішнім правилам полку АЗОВ. Також закону України, праву та обов'язкам військового.

– Чи є у плані навчання лекції від іноземних фахівців?

– Закони війни рекрутам, як і нам під час сержантських курсів, частково викладатиме Червоний Хрест. Я думав, нам там будуть розповідати про те, що військовим нічого не можна, але нам пояснили, як розставляти пріоритети і як поводитись так, щоб після війни тебе не назвали військовим злочинцем. Як виявилося, сильно руки не зв'язували. Так само й ОБСЄ до нас приїжджала. Ще нам лекції читають іноземці по скайпу. Одного разу нам лекцію із інформаційної безпеки Савік Шустер проводив. Звісно, у рекрутів такого не буде. Рекрутам ми будемо давати бойовий рівень. Плануємо виховувати рекрутів і в ідеологічному плані, проте це ще в процесі доопрацювань. Обов'язково ідеологічні знання вони здобуватимуть вже на базах полку на Сході.

– Ви щось взяли з минулої системи навчання?

– Ні. Все повністю наше. Програма розроблена на прикладах інших країн за найкращими військовими стандартами. Ми взяли її і адаптували під себе. Основним прикладом для нас слугували країни НАТО. Просто наш курс, у зв'язку зі скороченням до 6 тижнів, як я казав раніше, вийшов більш навантаженим.

– Чи може через це знизитися ефективність навчання?

– Як показала практика азовських офіцерських і сержантських курсів, все нормально. Це важко, але все можна виконати. Якщо хлопці хочуть, щоб знання залишались, вони залишаться, якщо не хочуть – ми змусимо.

– Не боїтесь, що багато не витримають і втечуть?

– Новобранці відразу потраплять у жорсткі умови і вони або відразу підуть, або будуть терпіти, загартовуватися. Полку АЗОВ не потрібні слабкі бійці.

– Чи готуються нові сержантські курси? Розкажи про плани Військової школи імені полковника Євгена Коновальця.

– Нові сержантські курси будуть у лютому наступного року. У нас буде розписана програма на цілий рік по курсах. Планується, що сержантський курс буде співпадати з курсом КМБ. Частина наших сержантів буде викладати сержантський курс, інша частина буде вести курс молодого бійця. На навчання ж у Військову школу імені полковника Євгена Коновальця планується набрати в полку 150 бійців. За півтора місяця ми випустимо рекрутів, далі знову буде набір, одночасно буде сержантський курс і КМБ для новобранців. Також у планах буде офіцерський курс, наразі пишеться програма із навчання спеціалістів і взводного, ротного сержантів, а далі підвищення нашої кваліфікації – першого випуску школи. Сержанти будуть займатись лише рекрутами і наступними сержантами, а взводні сержанти підвищуватимуть власну кваліфікацію, це планується так само на 2-3 місяці. Викладати цей курс буде Георгій.

– А як зараз ваші інструктори задіяні у процесі навчання новобранців?

– Всі інструктори, зокрема Георгій, будуть стежити за нами і направляти нас у потрібне русло за необхідністю, адже нам самим треба навчатись і наступати на граблі, щоб вчитись на своїх помилках.

РЕКРУТИ ПОЛКУ: СТАВЛЕННЯ ІНСТРУКТОРІВ ДО НОВОБРАНЦІВ ЗМІНИЛОСЯ, РІЗНИЦЯ У ПОБУДОВІ ПРОЦЕСУ НАВЧАННЯ КОЛОСАЛЬНА

Останнім з новобранців АЗОВу перед відправкою на бази полку вдалося застати перші кроки сержантів у реформуванні процесу навчання рекрутів. Про контраст, який вони відчули, та що думають про новий рівень підготовки майбутніх бійців АЗОВу розказав рекрут із позивним "Процес".

– Чи бачиш ти різницю між старою системою і новою від сержантів? Можливо, змінилося ставлення до рекрутів або з'явилися нові дисципліни?

– Різниця колосальна! Якщо до цього система навчання і саме навчання рекрутів на АТЕКу мало стандарти, можна сказати, майданівські – це коли люди без відповідної освіти збираються разом і роблять якусь справу, кожен показує свої якісь знання і дивиться, чому б самому навчитись. І намагаються таким скопом зробити якусь команду. Зараз це перейшло на професіональні рейки, на більш професіональний рівень. Тепер тут армія у всіх її значеннях.

– Чи не образливо тобі, що нова програма застала тебе аж під кінець навчання?

– Не можу сказати, що мені образливо, я скоріш засмучений. Доводиться ламати себе. Ламати себе вже вдруге, бо коли ми прийшли в липні, нам довелося себе зламати, адаптуватись до цієї (старої) системи. Я б не сказав, що це було важко. Адаптація пройшла за тиждень, не більше. Ми просто вже звикли до тих людей, звикли до ставлення і до цієї атмосфери, тому складно було знову налаштуватись по-новому.

– Як ти думаєш, тим, хто прийде зараз до сержантів, буде важко?

– Набагато. Оскільки ми тут вже 3 місяці, ставлення до нас лояльніше. Ми за тиждень із сержантами втомились більше, ніж за весь час із попередньою командою інструкторів. Проте сталева дисципліна, жорстке ставлення насправді загартовують. Це пов'язано саме з побудовою військової ієрархії. До цього відносини між рекрутами та інструкторами були більше побратимські. Інструкторський склад був за ієрархічною драбиною вище нас, але деякі моменти панібратства були присутні. Тут же, в принципі, такого вже немає.

Зараз чітко будується структура: ти – підлеглий, а він – командир, і на цьому все базується. Впевнений, це добре насамперед, з точки зору перспективи. Якщо ми будуємо армію нового зразка, нам потрібно відсікати ці звички майданівського минулого і робити все так, як має бути. Пробути тут 3 місяці, скласти "Спартан", скласти всі екзамени і розвернутись, щоб піти? Тільки тому, що дисципліна стала жорсткішою? Як на мене, це нерозумно. Навіщо взагалі було сюди приходити? Якщо ти не можеш витримати таких навантажень, то як ти можеш йти на війну? Як людина, яка була на війні, скажу: якщо ти не можеш цього пережити, то тобі немає сенсу йти на війну. Я приїхав на війну в серпні 14-го року. Прослужив у двох батальйонах до середини 15-го року, а тепер влітку цьогоріч прийшов до АЗОВу.

– Тобто військової освіти у тебе немає? А як навчали у твоїх попередніх підрозділах?

– За освітою я історик, закінчив Києво-Могилянську академію і, в принципі, з професійною військовою сферою мене не пов'язує абсолютно нічого. Ну, окрім досвіду користування автоматичною зброєю. Доводилося вчитись із самого початку – перед першим бойовим КМБ був цілих 3 дні. Тобто 3 дні нас вчили. КМБ у добровольчих батальйонах на початку війни 2014 року складався із однієї лекції з тактики, одного заняття з медицини і одного заняття на полігоні, де кожен зміг вистрелити по 10 патронів, а тому, хто стріляв добре, давали ще 10. Пройшло всього декілька днів, після цього нам видали форму, зброю і ми поїхали на бойове завдання в Іловайськ. Зі своїм колишнім підрозділом я пробув увесь час там, відкатав всі бойові виїзди. Після Іловайська більше нічого такого знатного не було. 14-го року особисто у нас були дрібні виїзди, дрібні операції, вони не заслуговують особливої уваги.

– Цікаво, чому зараз вирішив піти в АЗОВ?

– Я свого часу не планував з АТО виїжджати нікуди, але вивели мене обставини – в Іловайську отримав контузію і потрібно було пройти курс лікування. По приїзду додому я часу теж не втрачав, займався саморозвитком, спортом і жив із тією думкою, що рано чи пізно я все-таки повернусь. Голова налаштувалась на інший тип мислення, і я зрозумів, що не зможу повноцінно жити, якщо буду знати, що цю війну ми не закінчили, що цю війну ми програли. Ця думка не давала мені спокою, і я розумів, що рано чи пізно я повернусь, і краще рано, ніж пізно, а АЗОВ – однозначно найкращий вибір.

– Як ти думаєш, багато рекрутів "вилетить" із цією новою системою навчання? Багато витримають?

– Щойно нас віддали під командування сержантів, пішло приблизно 12 людей. Нас було 40, зараз залишилось 28. Ті, хто пішов, зрозуміли, що вони не готові перебувати в таких умовах, не готові протриматись ще місяць. У кожного були, можливо, свої причини. А з тих, хто залишився, я думаю, вийдуть гідні воїни, вони хочуть відвоювати Батьківщину. У багатьох питають: "Де ви були 14-го року?" І їм немає що відповісти. Якщо хочеш воювати, потрібно або повертатись у 2014-й, або чекати, поки знову буде активна фаза. У мене теж були думки піти, я їх відганяв від себе, бо точно знаю: війна не закінчена і перемога попереду. Які б труднощі не були, до цієї системи теж можна адаптуватися. Користуючись випадком, скажу, що не вистачає лекцій із ідеології і бойових мистецтв. Вони у програмі навчання, на мою думку, були б доречними.

СЕРЖАНТ МАСЛО: "ЯКЩО НОВОБРАНЦІ ВИКОНУЮТЬ ТЕ, ЩО МИ ЇМ ГОВОРИМО, ЗНАЧИТЬ РОЗУМІЮТЬ. А ЯКЩО РОЗУМІЮТЬ – ЗНАЧИТЬ МИ ГОТОВІ ЇХ НАВЧАТИ"

– Ти займаєшся стройовою підготовкою у рекрутів. Сам обрав цей напрямок?

– Коли ми тільки взяли рекрутів, у мене був взвод, і сержантів поділили на 4 групи. Трьом групам дали рекрутів, четверта стала інструкторами. Мій взвод одразу розвалився, вони розплакались і пішли. Декілька днів тому просились повернутись назад. Намагались обговорити, але пішли раз – підуть і наступного. Я передав тих, хто залишився, іншому командиру, тобто об'єднали 2 взводи, і в мене з'явилась інша робота. Під час навчального процесу я зрозумів, що в мене є час взяти на себе стройову підготовку, тим паче, що я погоджую певні правки з уставу, вношу необхідні корективи, які необхідні. Отож я і взяв на себе устав, тим самим звільнив інших інструкторів. Вони готували тільки лекції, а я займався стройовою.

– Чим відрізняється для рекрутів стройова нового типу від старої?

– Починаючи із відмашки рук, закінчуючи тим, що ніхто не тягне носок. Є визначений стандарт, відповідно до якого всі мають виконувати певну відмашку рук і певний крок. Більше від них нічого не вимагають. Ми не виганяємо їх на плац і не стоїмо з ними по півгодини, щоб вони тягнули носок тощо. У цьому немає сенсу. Зараз жодний підрозділ розвинених країн такого практично не робить. Хоча залишається почесна варта. До мене стройову для новобранців викладав дідусь, щоправда, із офіцерським званням, проте зі стройовою радянського зразка. У них досить просто виходить та, яку ми їм даємо. Вони ще ту не завчили так, щоб довелось щось кардинально змінювати. Основу знають, фундамент є, тепер працюємо, відточуємо.

– Таку стройову опановували і ви за часів сержантських курсів?

– Нас навчили мінімальним азам стройової підготовки в сержантській школі, потім дали стройовий устав. Ми його знаємо, бо працювали, і тому можемо підлаштувати під наші реалії. Певну частину ми намагались взяти із ЗСУ, але більшу беремо з уставу НАТО. Все одно в нас не виходить на 100%освоїти систему НАТО, тому що реалії у нас кардинально інші. Використовуємо так, щоб це було максимально просто і продуктивно.

– Змінювати дисципліну не збираєшся?

– Для мене бути інструктором стройової підготовки – це практика. В інших сержантів, які вже не займаються цією дисципліною, тепер більше часу, аби підготуватись до інших занять. Взагалі, якщо робити так, як воно планувалось для великого набору рекрутів у кількості 100-150 осіб, нас виходило 23 сержанти, тобто саме 4 групи сержантів, яким віддаються люди, а окремі групи інструкторів самоусуваються. Не буде: ти сержант, ти інструктор, ти мама, а ти тато. Сержант – універсальна одиниця. Тут ти сержант-інструктор, і все. Зрозуміло, що у когось є певні навички, бажання і можливість, або, в принципі, виходить краще викладати чи фізо, чи будь-яку іншу дисципліну, а хтось взагалі просто гарно лекції читає. Не всі можуть це однаково робити, оскільки люди різні, різний у них характер, харизма тощо.

– Особисто ти готовий викладати, як вважаєш?

– Я вже близько двох тижнів викладаю стройову. Роблять – значить розуміють, значить доходить інформація, а значить я готовий.

– На твою думку, чи жорстко ви поводитесь під час навчання?

– Взагалі наше завдання – бути вимогливими, жорсткими, адже новобранці повинні розуміти, що таке дисципліна і що для цього потрібно. Є такий момент виховання: спочатку даєш їм розслабитись трохи, а потім прихоплюєш, щоб розуміли, що тримати себе в напрузі – це нормально, розслаблятись не можна. Якщо тобі дали розслабитись, це не значить, що можна нехтувати своїми завданнями.

СЕРЖАНТ СЄВЄР: "НАШЕ ЗАВДАННЯ – НАВЧИТИ ЯКІСНО. ВІДПРАВЛЯЮЧИ НА ФРОНТ ЛЮДЕЙ, МИ НЕ МАЄМО ПРАВА ВІДРЯДЖАТИ ЇХ БЕЗ ЗНАНЬ, АДЖЕ МИ НЕ МОЖЕМО ПІДСТАВИТИ НАШИХ ПОБРАТИМІВ, З ЯКИМИ МИ БУЛИ РАНІШЕ НА БОЙОВИХ"

– Розкажи детальніше про свою дисципліну – інженерну справу.

– Я буду навчати рекрутів інженерній справі. За часів перебування в армії я отримав воєнну професію – мінувальник. Був як у рядовому складі, так і в сержантському у мінувальному взводі. На сержантських курсах під час навчання ми опанували все. Є глибокі знання про те, що мінувальник має знати, а є знання, якими повинен оволодіти кожен солдат будь-якої професії, аби не наражатись на небезпеку. Є таке жартівливе прислів'я у саперів: "Не знаєш – не лізь, а знаєш – тим паче!" Навчити солдата дізнаватись, що він на мінному полі, можна до того, як він підірветься. Є певні візуальні знаки, так само є погане маскування інженерних боєприпасів, і навіть звичайний солдат може побачити, що він на мінному полі: такі орієнтири, як неприбрані трупи тварин, може, якась корова ходила там, підірвалась, і власник не піде вже за нею. Обгортки від мінних боєприпасів, ті ж самі сапери можуть їх із необережності кинути і, знайшовши таку упаковку, можна зрозуміти, що тут поряд мінне поле. Такі знання мають бути у всіх солдат. Цьому навчають із азів: що таке вибухівка, який вона має вигляд, різновиди інженерних боєприпасів, способи їх підриву – ці речі має знати кожен солдат. Розмінування знати солдат не повинен, у службові обов'язки рядового стрільця, артилериста чи танкіста таке не входить. Якщо він побачив вибуховий пристрій, має знати, що це небезпечно, повинен викликати спеціалістів-саперів, і вони вже цим будуть займатись. Це все для того, аби рядовий боєць не ліз туди, де небезпечно.

– Раніше тут викладали цю дисципліну?

– Викладали, але я сумніваюсь у якості. Коли я був у полку і туди приходили новобранці, я цікавився: "Вас вчили?" Вони відповідали, що вчили. Я ставлю елементарні питання, а вони не можуть дати відповіді. Або їм погано викладали, або іншого варіанту просто немає. Там все просто: головне – щоб викладач правильно подав інформацію, а рекрут її сприйняв, а далі – проконтролювати, як він її засвоїв, ось і все.

– Хтось ще з сержантів буде викладати разом із тобою?

– Так. Є ще один сержант, який вже на війні отримав величезний досвід роботи з інженерними боєприпасами. Він "підігнав" теорію під навчальний процес і має знання, не гірші за мої. У мене дві армійські "учебки" були, а він в армії не служив, проте я впевнений в тому, що він не менше за мене знає. Йому під час війни стало це цікаво, опанував все і проявив свої знання. Окрім знань, він ще і навчився викладати. Таким чином людина досягла високого рівня за короткий термін, це заслуговує поваги.

– Чи будуть рекрути закріплювати свої знання з твоєї дисципліни на практичних тренуваннях?

– Ми так підлаштували програму, щоб у них хоч і скорочено, але було все. Практика буде на полігоні. Тобто є перше заняття мінувальника, де вони будуть безпосередньо робити запалювальні трубки, підривати тротилові шашки, буде командна робота. Потім є завдання, щоб зробити одночасний підрив декількох зарядів. Тобто якщо пройти теорію, то це нескладно і відносно безпечно, як і будь-яка військова справа. Так що вони, потримавши в руках, побачивши наглядно, вже будуть мати хороший багаж знань.

– Розкажи щось загальне про ваші плани щодо індивідуальної підготовки новобранців АЗОВу?

– Якщо конкретно говорити про індивідуальну підготовку солдат, це теж взято з американського зразка, там є 3 ступені, наче навчання у дітей. Вони так і кажуть, що спочатку вчать повзати, далі – ходити, а аж потім – бігати. У нас так само у всіх дисциплінах розписано. Ми вчимо ази: повзати, потім ходити – в "тепличних" умовах це все проходить, а потім бігати – заняття на полігонах злагодженим підрозділом. Все йде поетапно, немає переживань щодо того, що боєць чогось не буде знати для виконання свого завдання чи своїх обов'язків, тобто тут все розписано грамотно. Навчання по всіх дисциплінах побудовано таким чином, щоб ми показуємо, пояснюємо, дивимося, як виходить, і потім тільки можемо вимагати від бійця. Для прикладу, коли я служив в українській армії, там було так: ти не потрапив на заняття, бо був у наряді, навіть не гуляв, але нікого це не хвилює, на екзамені спитають. Для цього потрібно було брати літературу, конспекти і зубрити ночами або, стоячи в наряді черговим, шукати будь-які можливості. Звісно, був час для самопідготовки, але зазвичай небагато. У нас же, в АЗОВі, спочатку навчать, а потім будуть запитувати. Зрозуміло, якщо людину неможливо навчити, то це вже інше питання.

– Тобі цікаво навчати?

– Однозначно! У мене був такий досвід в армії. Була посада у саперному взводі. В АЗОВі я був у 3-й роті. Ще в армії це для мене нескладно і цікаво було, так само і в АЗОВі, ще до сержантських курсів. Тобто завжди рекрутів, які проходили КМБ тут, коли потрапляли до нас у роту, командир віддавав на тиждень чи два, залежно від обставин, наскільки ми могли собі це дозволити, і ми проводили з ними мінімальний КМБ і самі визначали їх рівень знань, "підганяли" під підрозділ, щоб вони могли нормально інтегруватись. Цим я займався у 3-й роті. Тут же, на курсах, наші інструктори навчили нас більш якісно подавати інформацію. У мене певний рівень був, але не настільки високий, який став у нас всіх, хто пройшов сержантський курс. Ми мали знання, але не знали, як їх правильно подати так, щоб вони максимально запам'ятались. Просто розказати, ну так можна і фільм увімкнути, але це ж не факт, що людина щось запам'ятає. Можна і в Інтернеті все знайти, але навчитись цьому без інструктора малоймовірно.

– Чи кожен сержант брав участь у написанні нової програми навчання для рекрутів?

– Так, нас, сержантів, поділили за дисциплінами, але виходячи з побажань і можливостей кожного, і кожен брав участь у написанні програми. Загалом працювали над цим приблизно тиждень-два. Вимоги до рядового солдата одні, до сержанта – інші, вищі. І це тільки перший етап, оскільки сержант ще багато разів вчиться на командира відділення, потім на взводного, ротного сержанта, потім на батальйонного. Те, що нам викладали на сержантських курсах, рекрути не зрозуміють, бо вони не пройшли той АЗОВ і той військовий час, який подолали ми у полку. Ми мали, грубо кажучи, інтегрувати наші знання у програму для "пустих" рекрутів, у яких немає попередніх знань. Так, вони приходять із досвідом бойових дій, навіть той, хто раніше відбував службу в Збройних силах, приходить і щось знає, здається. Проте немає найголовнішого поняття – співпраці. Військова справа – це командна гра, це як у футболі: якщо ти один швидко бігаєш із м'ячем – це не означає, що команда виграє. Так і тут: треба людину "підігнати" під наші вимоги і під наші рамки. І щось з його знань підходить, а щось – взагалі ні, тому його доводиться перевчати. Оскільки люди приходять різні, ми ж не можемо їх ділити так: типу ти служив, а ти – ні, ви вмієте стріляти – йдете в одну команду, а ви не вмієте – йдете в іншу. Ми не можемо так зробити, тому потрібна загальна програма. І щоб ті, хто взагалі нічого не вмів, навчились, а ті, хто вмів, – покращили свої навички. У мене 6 років армії і майже 2 роки на Сході та на курсі сержантів, і я можу сказати, що стріляти я навчився на курсі сержантів. Попередні мої знання ніхто не проконтролював. Я і стріляв, і, здається, влучав. А тут ти під наглядом інструктора, він тобі відразу скаже, що не так. У цьому ж власне і суть інструктора. Хлопцям пощастило, що вони відразу будуть це все вчити. У нас раніше було так: поки ти не поїхав на полігон і не показав результат – тебе не допускали на жодні завдання, навіть зброї не видавали, поки ти не здав техніку безпеки. І коли ми показали, що влились у колектив, тільки тоді почали допускати. Це правильно, це добре і це врятувало немало наших життів. Хоч і все одно рівень був невисокий. Як сказав начальник штабу Борисфен, у нас не було часу на підготовку. Підготуйтесь, навчіться, а потім будете воювати. От ви воюєте і паралельно вчіться. А на сержантських курсах у нас був час навчатись. Тож ми це зробили, і наше завдання тепер – якісно донести знання до рекрутів і того особового складу, який уже проходить службу в АЗОВі, і в перспективі взаємодіяти з іншими підрозділами типу НГУ. Звісно, класно, що ми будемо вчитись за новими стандартами, але знову ж таки: ми – командний гравець. Наш полк – це частина великої команди всіх ЗСУ і НГУ. Наше завдання -навчити всіх швидко бігати, завдання складне, але ми це зробимо.

– Далі ви навчатимете і нових майбутніх сержантів?

– Так, наше завдання – рекрути і сержантські курси в подальшому. Наступний набір сержантів буде суворішим. У процесі підготовки ми виявили, що вимоги були недостатньо жорсткими, хоча курс був дуже складний. У мене в інтерв'ю одного разу запитали: чого було багато? Всього. Що було складного? Все. Що було легкого? Нічого. Багато іспитів було, і на них відсіювали багатьох, і було реально важко, і це не як в університеті – прийшов і повчився, а це ще фізо, виїзди на полігони. Ми мало спали, та це не знімало з нас відповідальності. Ми приїздили з полігона, складали теоретичні іспити, хоч і заняття були за 2 тижні до екзамену. Було реально складно, але воно того варте.

– Вам будуть інструктори допомагати? Чи ви самостійно все робитимете?

– Наші інструктори не просто давали нам знання, а й навчали вчити інших. І зараз, коли ми проводимо заняття, вони нас контролюють. Якщо вони бачать наші помилки, дають нам поради щодо того, що необхідно виправити, щоб наступне заняття було максимально ефективним. Якщо інструктор вибрав неправильну стратегію навчання, то результатом цього може стати те, що інформація не сприйметься курсантом. Нам це невигідно. Наше завдання – навчити якісно. Відправляючи туди людей, ми не маємо права відряджати їх без знань, адже ми не можемо підставити наших побратимів, з якими ми були раніше на бойових, не можемо ризикувати їхнім життям і здоров'ям. І так само, ми ж тут не назавжди. Ми навчаємо цих хлопців і через певний час повернемося у полк, тому і наступні покоління бійців мають вміти навчати. Адже ті, кого ми вчимо, будуть із нами працювати. Всі навколо мене мають як мінімум знати те саме, що і я, а я маю знати більше і навчити інших. Силу підрозділу вимірюють за найслабшим бійцем, і якщо в мене будуть такі слабкі бійці, які не дотягують до певного рівня, – це мінус і мені.

Розворот підготувала Маріанна

АРТИЛЕРИСТ:
ЯК ПРОФЕСІЯ СТАЄ СПРАВОЮ ЖИТТЯ

Українські артилеристи щороку 3 листопада відзначають своє професійне свято – День ракетних військ і артилерії. Мінометники та гаубичники полку АЗОВ за досить короткий час свого існування із добровольців-ентузіастів перетворились на професійних військових, які багато разів у бою доводили свій професіоналізм, та з гордістю можуть називати себе артилеристами.

Артилерія в усі складні воєнні часи відігравала важливу роль. Можна сказати, що і зараз розвиток подальших подій війни на Сході залежить саме від цього роду військ. За весь час свого існування артилеристи полку АЗОВ не раз надавали підтримку іншим, не раз рятували в критичній ситуації піхоту та змушували ворога затихнути і просити про припинення вогню.

"У долі кожного мають бути справжні бої", – заступник командира полку АЗОВ із застосування артилерії Кіхот згадує той період, коли все тільки починалось з ентузіазму добровольців та прагнення до перемоги

"Починалося все з трофейних мінометів. Взимку, під час Широкинської операції, ми отримали від Національної гвардії України вже повноцінну батарею гаубиць та міномети, які зараз у нас є на озброєнні. Саме від того моменту почалась історія АЗОВу, який володіє власними артилерійськими підрозділами. Зараз ми можемо діяти на професійному рівні, тобто вже є штатні посади, офіцери управління. На жаль, у нашому розпорядженні ще радянські одиниці озброєння. Хотілося б мати більш нові, сучасні гармати, але навіть із тих, що маємо, ми витискаємо 100% за рахунок використання новітніх технологій в управлінні цією зброєю. У нас немає інших шансів, ніж більш мобільно, інтенсивніше та точніше використовувати те, що у нас є в арсеналі на даний момент. Ми знаємо, що така ж зброя є у наших противників, і за якістю вона схожа, тож для того, щоб перемогти, нам потрібно використовувати її набагато краще".

Досить влучно охарактеризував цю професію командир мінометної батареї 1-го БОПу ОЗСП АЗОВ друг Сварной: "Артилерія – це такий організм, який працює ефективно тільки тоді, коли всі разом і дуже добре розуміють одне одного. Якщо говорити про професію артилериста, то вона цікава тим, що завжди є до чого прагнути та розвиватись. Сама специфіка вимагає знань із різних галузей, таких як математика, картографія, метеорологія тощо".

За словами Кіхота, в артилерії потрібні всі: "Тут знайдуть своє місце у взводах управління люди з математичним складом розуму, знайдуть себе і люди з якостями розвідників. Знову ж таки, артилерійські розвідники – це особлива категорія, яка відрізняється від звичайних. Це люди, які мають у собі поєднувати і якості артилериста у плані знань, розрахунків, і загальновійськових розвідників, бо мають бути і витривалими, і розумними, і досвідченими в плані маскування. У вогневих взводах себе можуть проявити люди як із математичними розумовими здібностями, так і фізично розвинені, бо того вимагає ствольна, мінометна артилерія. Я сам був командиром вогневого взводу, – розповідає Кіхот. – І такого драйву при роботі на бойовій позиції ти не отримуєш навіть під час спостереження бою. Коли йде робота по повній, ти стоїш на позиції, по тобі працює артилерія і ти працюєш по ворогу – то отримуєш той заряд, який важко передати словами. Люди, які працюють у вогневих взводах, отримують у повній мірі це відчуття. Це досягається і дуже важкою фізичною роботою. Кожен гарматний розрахунок – це не одна і не дві людини, це єдиний злагоджений механізм, в якому кожен має своє завдання".

Якщо говорити про освіту, то, на жаль, із цим нині існують проблеми.

"Зараз намагаємось вийти на рівень вищих навчальних закладів ЗСУ. Але оскільки ми належимо до Нацгвардії, то не можемо поки потрапити до цих вишів. Хочеться мати змогу отримувати освіту на рівні кадрів ЗСУ".

Проте, за словами Кіхота, власними силами вдається навчати наших бійців підрозділу розвідки: "Навчаємо також управлінню вогнем, не відмовляємось і від участі із обміну досвідом з підрозділами Збройних сил. Ми намагаємось скористатись досвідом тих, хто вже себе проявив у використанні артилерії, бо вони протягом цієї війни мали набагато більше пройденого шляху завдяки наявності підрозділів, кожен із яких має свій позитивний та негативний досвід. У свою чергу, – продовжує Кіхот, – ми беремо для себе з того всього урок. Для нас ніколи не було проблемою навчати розрахунки, бо це ще на початку було добре поставлене. Головне – не спускати руку з пульсу. Що стосується розвідки, підрозділу управління, то в цьому випадку слід постійно виходити на контакти з сусідніми, і не лише, бригадами, долучаємо їх досвід до нашої бази. А це дає свої плоди. Інша справа, що не завжди все вдається впроваджувати, бо інколи це технічно неможливо. Нічого не стоїть на місці, і кожні півроку технології стають все новішими і новішими. На жаль, ці технології досить коштовні, тому часто доступ до цих благ відсутній. Ми знаємо, в якому напрямку нам потрібно просуватися, знайомимось із сучасними нововведеннями та прагнемо до того, аби отримати їх".

Варто зазначити, що за період існування артилерії були як досягнення, так і втрати. За час війни на Сході України АЗОВ зазнав тяжких втрат: на передовій загинули Бізон, Вальтер, Кутуз, Ратибор. За словами товаришів, побратими завжди прагнули до нових знань, постійно хотіли на передову та ніколи не боялись дивитись в очі ворогам. Серед артилеристів були й поранені – Кузя, Схешник, Мамонт та Вовкулака.

"Так, на жаль, за весь період є не тільки позитивні сторони. Були бої, були і втрати. Кожна втрата – це урок, – розповідає Кіхот. – Всі, хто від'їжджає на бойові позиції, розуміють, що ворожий вогонь завжди буде націлений на артилерійський підрозділ. Ми завжди це пояснюємо людям перед виходом, бо пам'ятаємо про свій сумний досвід втрат, досвід інших артилерійських підрозділів. На тренуваннях у нас проводяться інженерні вправи: люди готуються працювати під час артилерійських дуелей, тобто в досить непростому темпі, коли ти працюєш по супернику, а він, в свою чергу, працює по тобі – це призводить до стресу. Оскільки у нас значна частина працює із математичними розрахунками, то важко у таких умова правильно та коректно видавати інформацію. Тому для нас дуже важливо та необхідно завжди мати ясний розум, стежити, аби всі розрахунки чи то з паперу, чи то з планшетів правильно переносились на приціл самих стволів так, як було пораховано командиром. Це дуже важка та злагоджена робота, що потребує зусиль, сконцентрованості і "холодних голів". Я завжди говорю, що це дуже складна робота, над якою завжди потрібно працювати і не просто виконувати накази, а бути завжди готовим працювати в умовах стресу".

Для всіх артилеристів головним досягненням є сам колектив, який можна порівняти з єдиними організмом. Тому що, робота кожного була б безрезультатною, якби не взаємодопомога.

"Головним досягненням за весь час існування я вважаю особовий склад, – розповідає Кіхот. – Тобто якість його підготовки стала на декілька рівнів вище. Якщо під час Широкинської операції ми воювали з розрахунками, підготовленими нашвидку, та ентузіастами в управлінні вогнем, то зараз досягли професійного рівня в управлінні. "Відточені" розрахунки нині пройшли не один полігон. Можна сказати, що сьогодні ми більш професійно підготовлені. Звичайно, тут відіграв роль час, якого на початкових етапах бракувало. Тоді у нас були драйв, адреналін, гарячі серця, щось отримувалось, десь нам більше таланило, але ж так завжди не буває, потрібно досягати майстерності. Зараз ми доводимо до автоматизму роботу розрахунків і вводимо новітні технології у роботу управління підрозділу".

Командир гаубичного артилерійського дивізіону друг Яр теж дуже пишається азовцями, їхньою витримкою, самовдосконаленням. Із особливим запалом розповідає про навчання на полігоні, щоденні прояви мужності на передовій.

"За цю війну бувало різне. Багато було знакових моментів. Наприклад, наші хлопці протистояли в справжній запеклій боротьбі ворожому взводу Д-30. Скоріш за все, їм повідомили, де ми перебуваємо, і вони розпочали по нам вогонь. Але наші бійці не злякались, завдали удару у відповідь, що у підсумку після тривалої боротьби принесло перемогу. Більше на нашому краю ворожий взвод не з'являвся. Я думаю, що не просто удар був початково задуманий проти нашої позиції. Мабуть, було поставлене завдання – спочатку знищити нас.

Якщо говорити про досягнення, – продовжує Яр, – то, звичайно, не можна забути і навчання на полігоні поблизу села Старе Київської області, які тривали півроку. Наші хлопці показали найвищі результати. Вже після першого дня на полігоні фактично всі офіцери Нацгвардії не розуміли, навіщо ми сюди приїхали, адже азовці вже вміли все те, чому навчали на полігоні. Офіцери були у захваті від тих результатів, які ми показали. Було навіть таке, що після влучання нашим бійцем у ціль один із командирів Нацгвардії біг через увесь полігон, аби потиснути йому руку, – з гордістю розповідає Яр. – Я вважаю досягненням і те, що наші хлопці багато чому навчились і надалі продовжують саморозвиватись та вдосконалювати свою майстерність. Ми не допускаємо помилок, бо, якщо артилерія допускає помилки, то після такого соромно просто в очі всім дивитись. Нам не соромно дивитись в очі людям. А ще, звісно, досягнення вбачаю в тому, що наш колектив існує і він боєздатний та готовий до того, аби нарешті вже відвоювати наші землі".

Працювати на єдиний результат – ось головна ціль наших артилеристів. Командир гаубичного дивізіону Яр розповідає, що для досягнення найголовнішої мети, яка сьогодні є, потрібно отримати дозвіл та нарешті вийти на передову. "АЗОВу чомусь сторонятся. Влада трохи незрозумілу позицію обирає. Нове оснащення нам не хочуть давати. Хоча за будь-якої нагоди та в будь-який час ми показуємо найвищі результати, а на навчаннях кращих за нас немає".

"Багато речей залежить не від нас, – продовжує Кіхот. – Цілей багато. У нас є кілька варіантів розвитку. Для початку ми маємо на меті розширення: штатна структура наших артилерійських підрозділів дозволяє отримувати ще озброєння. У нас є база для навчання нових розрахунків, нових взводів управління вогнем, для залучення нових людей, рекрутів, аби навчатись в артилерійському підрозділі. Це один шлях розвитку. Інший шлях, більш фантастичний: оскільки ми – один із небагатьох в Україні підрозділів, що повністю складається із добровольців, то у нас є дуже великий відсоток ентузіастів, які готові розвиватись. Я впевнений, що наші бійці швидко засвоять натівські озброєння, якщо вони колись будуть поставленні. У теорії ми вже знаємо, як перейти на натівські методи ведення вогню. Тому залишається лише чекати, коли до нас потраплять ці системи озброєння. А поки цього не трапилось, йдемо першим шляхом – готуємось до розширення та вводимо новітні технології у використанні того, що маємо зараз".

Бути в лавах артилеристів – завдання важке як фізично, так і морально. Робота стресова, напружена та вимагає великої кількості сил. На запитання ж: чи є те, що з-поміж усього приносить радість, заступник командира із застосування артилерії впевнено відповідає:

"Результат. Це те, для чого ми сюди прийшли. Я впевнений, що результат у цій війні може дати лише артилерія. Сам процес можна залишити для себе, але на війні головним був та залишається кінцевий результат. А він буде досягнутий тільки тоді, коли ми переможемо ворога та повернемо наші території".

Єль

Сапер – "сірий кардинал" бойових операцій

В Україні, починаючи з 1999 року, кожного 3 листопада відзначається День інженерних військ України.

Перший детальний опис особливостей інженерно-саперних військ, їх завдань та обов'язків датується початком 17 століття. А 1701 року вже існувала спеціальна школа, в котрій готували офіцерів артилерії та військових інженерів. Основне призначення інженерних військ – інженерне забезпечення бойових дій, що вимагає спеціальної підготовки особового складу, застосування інженерної техніки та обладнання.

Структура підрозділу: інженерна служба, інженерно-саперна рота ОЗСП АЗОВ, інженерно-саперне відділення у танковій роті, а також кінологи.

Підрозділи готуються під час польових вишколів, відбувається підготовка позаштатних саперних відділень (проведення розмінувань, знищення боєприпасів для забезпечення дій підрозділів піхоти, артилерії тощо). В цілому протягом року інструкторами служби було підготовлено від 100 до 150 осіб.

Зараз є тенденція до професійного навчання саперів, щоб вони мали сертифіковані документи, котрі підтверджують їх професійну підготовку та здатність до проведення розмінування. Недавно у Кам'янець-Подільському центрі розмінування закінчились навчання трьох бійців зі складу саперної роти. Однак бійці зазначили, що саме завдяки інструкторам полку їх знання та вміння – на високому рівні. Адже вони єдині з навчальної групи змогли пройти до кінця смугу загороджень та при цьому залишитись цілими і неушкодженими, умовно не підірвавшись на маршруті. Під час навчально-польового виходу на полковому полігоні хлопці виконували завдання і вдень, і вночі, фактично всліпу без освітлення шукали розтяжки та займалися розмінуванням. Тому фінальний іспит дався їм легко. Особовий склад, що пройшов тут навчання, здатний знешкодити будь-який боєприпас, фугас чи розтяжку.

Група з 10 осіб зі складу полку 3 листопада вирушила на півторамісячні навчання у Мерефу (Харківська область). Там також розташований навчальний центр, який готує саперів та видає відповідні сертифікати для проведення розмінувань. До слова, Кам'янець-Подільський центр розмінувань готує також і кінологів. Кінологи АЗОВу займаються підготовкою собак для пошуку боєприпасів та вибухових речовин.

Навчання інженерно-саперній справі поділяється на декілька етапів. Спочатку проходить теоретичний курс, тобто ознайомлення з матеріально-технічною базою. Потрібно знати всі види боєприпасів, вибухові речовини, заряди та їх особливості тощо. Обов'язковим є дотримання техніки безпеки. Лише після досконалого вивчення теорії відбуваються практичні заняття.

Інженерно-саперна рота виконувала найрізноманітніші завдання. Наприклад, облаштування інженерних загороджень на різних об'єктах, які належать до бойових завдань із протидесантної оборони, підготовчі роботи щодо облаштування вибухових загороджень. Адже кожний об'єкт має свою специфіку, є чимало деталей ландшафту, які потрібно враховувати. Особовим складом інженерно-саперної роти були побудовані "кілхаус", який розташований на полігоні, смуга перешкод, склад боєприпасів. Також було сплановано кілька об'єктів на території баз: парк бойової техніки, склад боєприпасів тощо.

Інженерне забезпечення бою включає всі етапи ведення бою. Загальновійськова тактика, як приклад, наступ чи марш, атака чи рейд, планується військовими командирами, а на рішення командирів вже своєю чергою накладається інженерне рішення. Всі підрозділи повинні бути забезпечені в інженерному плані. Частину завдань вони беруть на себе, а найбільш важливу частину, згідно зі статутом, виконує власне інженерна служба. В ході проведення маневру створюються інженерно-розвідувальні дозори, котрі йдуть попереду колони. Вони можуть діяти як самостійно, так і в складі загальновійськової розвідки. Але у будь-якому випадку першими йдуть сапери для забезпечення військ подальших ешелонів.

Обов'язковою є інженерно-саперна підготовка у піхотних підрозділів. Зокрема, вони навчаються, як правильно займати позиції, перевіряти місцевість на наявність мінно-вибухових загороджень, встановлювати мінно-вибухові загородження для прикриття своїх позицій. Також важливим завданням є фортифікаційне обладнання районів зосередження та оборони, облаштування командних пунктів, тилових пунктів управління, медичних пунктів, тобто другої лінії оборони. Відповідно до умов та виду бою приймається рішення інженерного облаштування.

Під час бойових дій у Широкиному інженерно-саперна рота ОЗСП АЗОВ виконувала завдання з обладнання позицій, фортифікаційного забезпечення військ, укриття для особового складу, підготовки та утримання шляхів підвозу майна і боєприпасів, евакуації, маскування та ведення інженерної розвідки. Зараз інженерно-саперна служба набирає нову команду фахівців. Адже спектр її діяльності надзвичайно широкий, тому потребує спеціалістів широкого профілю. Вони проходитимуть додаткову підготовку, під час якої, відповідно до поставлених завдань, будуть вдосконалювати свої вміння як мінування-розмінування, так і фортифікації, маскування, ведення розвідки. Будуть проведені тактико-спеціальні заняття, забезпечення проведення ротних, батальйонних тактичних навчань. Зараз інженерно-саперна рота проходить етап комплектування. Проте до підрозділу вступити не так просто. Попередньо проводиться відбір, адже не кожен може бути сапером. А також потрібні вузькі спеціальності, наприклад, водій підйомного крана чи екскаватора, котрі повинні обов'язково бути присутніми у штаті саперної роти.

Інструктор з мінно-підривної справи друг Щуп має неабиякий досвід у цій сфері. Він – справжній професіонал своєї справи, що майже 20 років присвятив роботі інженера-сапера. Зокрема, очищення полігонів, підрив боєприпасів, які не спрацювали або не відповідають стандартам, розмінування у мирний час, ліквідація наслідків стихійних лих... "Навіть не знаю, скільки боєприпасів загалом я знешкодив і знищив. Коли починаєш знищувати їх машинами, втрачаєш лік. Калібри різні були: починаючи з патронів і закінчуючи 152 мм, 122 мм і навіть авіабомбами... Кожне розмінування – це небезпечний момент, коли ти на волоску від смерті. Але потрібно добре підготуватися та в жодному разі не піддаватися паніці". Головна риса сапера, каже Щуп, – це врівноваженість. Холерики у сапери не годяться. Вони за складом характеру не можуть грамотно виконувати таку дрібну і монотонну роботу, яка потребує значних затрат часу та мінімальних рухів. Людина, яка свідомо йде на проведення розмінування, повинна розуміти, що мінімальна помилка може стати фатальною. Тому у сапери йдуть люди лише хоробрі, зі сталевими нервами та залізним характером. Також важливо мати високий інтелектуальний рівень та обізнаність у техніці. Тому що вибухові матеріали, снаряди, міни та речовини з кожним роком модернізуються та осучаснюються. Наприклад, впроваджують електронні схеми та дистанційне керування, для протидії яким потрібна значна попередня підготовка. Технології сягнули такого рівня, що сучасні пристрої фіксують наближення людини на відстані 15-20 метрів та навіть кількість металу на ній (озброєна людина або ні та чи є у неї металошукач). Тобто якщо раніше хоч візуально можна було побачити розтяжки, то тепер все набагато складніше. Сейсмічний датчик міни спрацьовує під час наближення та виключає візуальний контакт – одразу відбувається реакція та вибух. Це те, що стосується протипіхотних мін. Сучасні протитанкові міни – це складні електронні пристрої, що мають високу чутливість. Під час найменшої зміни положення, зміщення відносно місця установки відбувається вибух.

Друг Терміт – командир інженерно-саперної служби ОЗСП АЗОВ. У нього за плечима також чималий досвід розмінувань. Одного разу він дійсно зустрівся зі смертю – коли розкидало касетну протипіхотну міну. Той день Терміт згадує як другий день народження. Хоча за військовим профілем він артилерист, виробник порохо-вибухових речовин і ракетного палива, але під час служби довелося перекваліфікуватися на інженера-сапера.

"Війну можна було вже давно закінчити. Але я думаю, що справа у грошах – великих грошах, які "крутяться" у вищих ешелонах влади. Нас не пускають на передову, тому що нам не потрібні гроші. За нашими спинами – народ, сім'я, друзі, рідні і близькі люди. Ми невигідні тим, хто має владу, тому нас і не пускають. Я пам'ятаю, як прийшов наказ про відведення полку з передової та заміну на інші підрозділи. Тоді я зразу сказав, що нас забирають, щоб ми їм не переходили дорогу, не заважали заробляти. Кому – війна, а кому – мати рідна. Коли я прийшов в АЗОВ, саперна справа була на дилетантському рівні – те, що в Інтернеті прочитали, та трохи практики. Я не зміг залишитись осторонь, адже тепер використовуються такі міни, дію яких потрібно пояснювати хлопцям. Зараз все вже зовсім по-іншому. Бійцям наша справа цікава: вони постійно прагнуть навчатись, вдосконалюватись. А нам, інструкторам, вчителям, це приносить невимовну радість, тому що АЗОВ дав нам можливість передавати свої знання та досвід молодому поколінню. Я бачу в них себе, коли я був у їхньому віці. Я тоді усвідомлював, що якщо не знатиму своєї справи до найменшого гвинтика, то можу заплатити життям. Вони теж це чудово розуміють. У цих молодих хлопців особливе світосприйняття, унікальний світогляд. Вони справді хочуть щось змінити та залишити слід в історії. І ми їм допомагаємо у цьому. У нас із підлеглими стосунки не такі, як в армії, їх можна швидше назвати сімейними. Ми допомагаємо один одному, підказуємо, навчаємо. Найголовніше у нашій справі – бути безпечним для себе і своїх та якнайбільш небезпечним для ворога".

Робота інженера-сапера – це постійна праця над своїми навиками, стеження за новинками науки та техніки. Багатофункціональність – головна риса інженера-сапера. Сапер першим тихо і непомітно вступає на поле бою та залишає його останнім, знешкоджуючи "несподіванки" супротивника та залишаючи потім їх для недруга. А фортифікаційні споруди служать захистом як для бойових підрозділів, так і для мирних цивільних осіб. Тому ми дякуємо всім тим, хто долучається до такої важливої та відповідальної роботи, завдяки чиїм знанням та вмінням забезпечується просування військ вперед та спокій мирного населення.

Глорія

"ТІЛО – НАШ НАЙСЛАБШИЙ ОРГАН, ЯКИЙ МОЖЕ ПІДВЕСТИ, ТОМУ ЙОГО ПОТРІБНО ПОСТІЙНО ТРЕНУВАТИ"

Смуга перешкод – це певна ділянка, яка обладнана різними перешкодами та спорудами. Вона призначається для тренування військовослужбовців з метою підвищення їхньої фізичної та бойової підготовки. На подібних тренуваннях здобуваються навички подолання типових перешкод, що можуть зустрічатися на полі бою. "Тіло – наш найслабший орган, який може підвести, тому його потрібно постійно тренувати", – командир 3-ї роти 2-го БОПу полку АЗОВ Гатті розповів про роль фізичних навантажень у житті бійців.

"Я сам спортсмен. Фізичній підготовці бійців я приділяю особливо велику увагу. Зранку ми пробігаємо приблизно 2 км, потім впродовж дня близько 1,5 години ми витрачаємо на різні фізичні навантаження: маршкидки, кроси, кросфіти. До того ж, кожен боєць окремо у вільний час займається індивідуальною підготовкою.

Зараз командуванням на полігоні збудовано смугу перешкод. На перший погляд, проходження здається простим. Проте, – продовжує друг Гатті, – якщо дотримуватись нормативів, починають виникати труднощі і вправи виявляються не такими вже й легкими".

Кожна з вправ, що виконується на смузі відрізняється наявністю/відсутністю додаткових перешкод, екіпіровки, тощо. Заступник командира полку АЗОВ з вогневої підготовки друг Базель розповів про особливості нормативів, притаманним цьому виду тренувань бійців:

"На кожну з вправ, які виконуються (22, 22-а, 23, 24) існують конкретні нормативи, з якими можна ознайомитись в "Інструкції з організації фізичної підготовки в Національній гвардії України".

Ця смуга відпрацьовується у парі, "четвіркою", відділенням. Є кілька груп, для яких існують свої нормативи: для військовослужбовців строкової служби, військовослужбовців-контрактників, військовослужбовців жінок.

Наприклад, – продовжує друг Базель, – вправа 22: загальна контрольна вправа на єдиній смузі перешкод. Виконується без зброї. Дистанція – 400м. Вихідне положення – стоячи в траншеї: метнути гранату масою 600г із траншеї на 20м, по цегляній стінці (проломах) або по площі (2,6м х 1м) перед стінкою (зараховується пряме влучення); при невлученні в ціль першою гранатою продовжувати метання (не більше 3-х гранат) до поразки цілі; за непопадання гранати до результату на фініші додається 5 сек. Вискочити із траншеї і пробігти 100м по доріжці у напрямку до лінії початку смуги; оббігти прапорець і перестрибнути рів шириною 2,5 м; пробігти проходами лабіринта; подолати паркан; залізти по вертикальній драбині на другий (зігнутий) відрізок зруйнованого моста; пробігти по балках, перестрибнути через розрив і зіскочити на землю із положення "стоячи" з кінця останнього відрізка балки; подолати три щаблі зруйнованої драбини і обов'язково торкнутись двома ногами землі між щаблями, пробігти під четвертим щаблем; пролізти у пролом стінки; зіскочити в траншею; пройти по ходу сполучення; вискочити із колодязя; стрибком подолати цегляну стінку; вибігти по похилій драбині на четвертий щабель і збігти по щаблях зруйнованої драбини; залізти по вертикальній драбині на балку зруйнованого моста; пробігти по балці, перестрибнути через розриви і збігти по нахиленій дошці; перестрибнути рів шириною 2 м, пробігти 20 м, оббігти прапорець і пробігти в зворотному напрямку 100 м по доріжці.

Все це військовослужбовці мають виконувати за 2хв. 15сек. на оцінку відмінно, 2хв.20сек. – добре, 2хв. 35сек. – задовільно. За умов результату нижче 2хв. 35сек. – оцінка незадовільно. У такому випадку бійці повторно тренуються і через деякий час знову виконують вправи".

Смуга перешкод сприяє функціональній підготовці бійців. Її подолання задіює роботу всіх м'язів військового. "Якщо здійснювати все у повному екіпіруванні, – зауважує Гатті, – це вимагає ще кращої підготовки. Тому на перших тренуваннях багато бійців отримують подряпини".

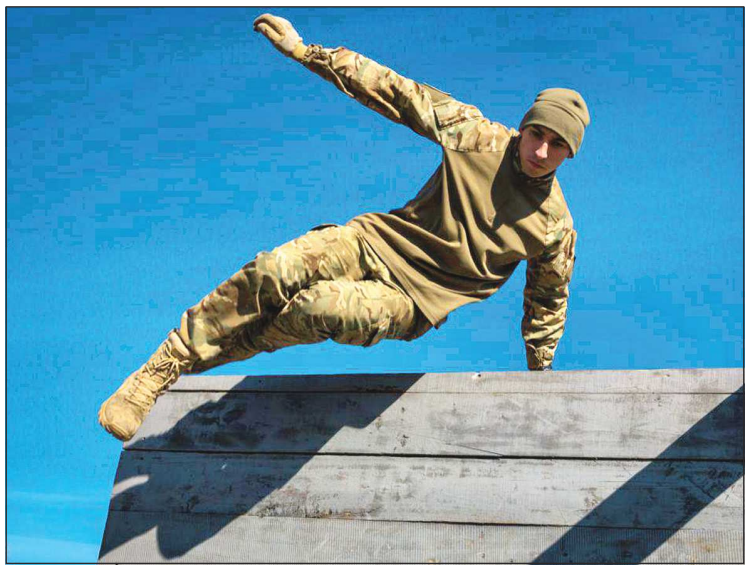

Гатті також розповів про ще один вид проходження смуги перешкод та особливості кожної з дій бійця: "Все починається з бігу на дистанцію 10 м і стрибка в окоп. Це виконується для того, аби боєць не втрачав ритм під час руху.

Після цього він проходить вузький тунель: це робиться задля того, щоб у бліндажі можна було пересуватись, зайнявши таку позицію тіла, яка б запобігала травмуванню. Потім бійцю потрібно вибратись з окопу, аби бути максимально зорієнтованим у просторі та швидко перейти до атаки.

Після бігу та подолання смуги перешкод треба повторити вправи, але зі зворотного боку, де спочатку слід пройти лабіринт. Він створений для того, щоб бійці могли переміщатись у зруйнованих будівлях із різними перешкодами.

Далі – огорожа: тут бійцям, маневруючи своїм тілом, потрібно перестрибувати висоту в 2 м. А потім – переміщення зруйнованим мостом. Це слугує розвитку вестибулярного апарату та подоланню боязні висоти.

Далі на бійців чекають перекладини різного рівня, що готують до нестандартних ситуацій. Після цього – огорожа з невеликим лазом, через який потрібно пролізти. А потім знову окоп та зворотній рух.

Найоптимальнішим тренуванням задля вдалого проходження цієї смуги є кросфіт, – розповідає друг Гатті. – Тому для тих, хто займається, ці перешкоди не будуть занадто складними. Зараз ми відходимо від проходження смуги перешкод зі зброєю для того, щоб бійці отримували менше травм. Це робиться, аби тіло запам'ятовувало саме алгоритм проходження та потім виконувало всі дії автоматично. Часом задля посилення ефективності та наближення умов до реальних ми можемо використовувати різного роду шумові та світлові доповнення".

При виконанні подібних вправ бійці мають пам'ятати, що всі дії потрібно виконувати і швидко, і правильно, аби не травмуватись.

Вже в подальшому азовці будуть виконувати тренування зі зброєю. Саму ж смугу перешкод у подальшому буде дещо змінено. "Ми подовжимо її до 200м. Якщо говорити про додаткові перешкоди, то в планах поставити сітку, покришки. Але, – зауважує друг Базель, – спочатку ми навчимось в ідеалі користуватись цією смугою".

І найголовніше: проходити подібні тренування мають всі без вийнятку: починаючи від командира полку до рядового бійця. Таку позицію має і Гатті: "Під час бою можуть виникнути різні ситуації, а тіло бійця має бути завжди готовим до боротьби. Тому ми і приділяємо велику увагу саме фізичній підготовці, оскільки вона дає гарантії, що завдання, поставлене командуванням, буде виконане".

Єль

ПЕРЕХІД НА ЗИМОВУ ФОРМУ ОДЯГУ

У середині жовтня полк АЗОВ перейшов на зимову форму одягу. Це означає, що бійці тепер вдягатимуться набагато тепліше. Далі трохи розберемося, які ж саме речі входять до складу зимової форми азовця і чому саме вони.

З минулого року гардероб бійця залишився тим самим. Повне зимове екіпірування має такий вигляд: два комплекти форми Multicam (демісезонна – тільки штани та зимова – штани та куртка), берці Magnum та Crispi, шкарпетки X-tech (гетри та звичайні), термобілизна Svastone, флісова куртка зі вставками кордури, теплий флісовий баф, флісова шапка та рукавиці, а також рукавиці Pig-tac. Всі речі виконані у кольорах Coyote та Multicam (MTP), що є традиційними для полку АЗОВ.

У зимову форму входять тепла куртка, а також зимові штани з додатковою підкладкою та з високою талією для більш надійного захисту спини. Демісезонна форма, яку можна використовувати у зимовий період, включає тільки штани.

Боєць служби забезпечення друг Адвокат коментує зимову форму: "Форма та взуття розраховані на наш регіон. Тобто враховано те, що поряд море та постійні вітри. Одяг та взуття підходять для найнижчих температур цього регіону. Форма підібрана так, щоб боєць комфортно почувався і в тилу, і на бойових позиціях. Робота над зміною комплекту в кращий бік триває постійно і буде проведена після узгодження з вищим керівництвом полку".

Саме такий комплект є дуже функціональним, бо боєць може підбирати речі як для дуже холодної погоди (комбінуючи максимум зимових речей), так і для плюсової температури (коли буде достатньо мінімуму форми для збереження тепла). Отже, така форма дозволяє бійцям виконувати свої завдання, незважаючи на температурні та погодні умови.

Лада

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БІЙЦІВ РІЗНИХ ПІДРОЗДІЛІВ

Дуже багато питань виникає через те, що в АЗОВі, при тому що він є складовою частиною Національної гвардії України, до речового забезпечення бійців командири підходять кардинально інакше. Причиною є відхід від радянського комплекту, що має видаватися солдатам для виконання різних військових завдань. АЗОВ керується у виборі речей для бійців тим, що насправді буде виправдовувати різні цілі і при цьому гармонійно поєднуватися між собою. Той комплект речей, який отримує азовець, складений так, щоб кожен міг підлаштуватись як під різні погодні умови, так і під бойові завдання. В окремих підрозділах, зважаючи на специфіку роботи, комплект речей трохи відрізняється від того, що отримує піхота. Далі надається порівняльна таблиця, де внесені всі речі, якими забезпечують рядових бійців Національна гвардія та АЗОВ.

Тож дуже помітним є той факт, що Нацгвардією не враховується майже сорокарічний розвиток військової промисловості. АЗОВ же підходить до забезпечення не з точки зору законних вимог, а з точки зору того, які речі необхідні бійцям. Тобто речове забезпечення азовця відрізняється не тільки кількісно, але й якісно. Звісно, це експериментальний шлях, але наразі такий комплект є оптимальним для виконання як бойових завдань, так і роботи в тилу.

Лада

НГУ		АЗОВ	
У комплект літньої форми бійця Національної гвардії України входить:		У комплект літньої форми бійця полку АЗОВ входить:	
	Строк носіння:		Строк носіння:
• Кашкет Олива;	12 місяців;	• Бейсболка М-Тас;	12 місяців;
• Кокарда НГУ;	12 місяців;	• Кокарда АЗОВ;	12 місяців;
• Футболка Олива;	18 місяців;	• 2 футболки АЗОВ коричневого кольору;	12 місяців;
• Кітель Олива;	18 місяців;	• Сорочка ОВОХ МТР;	18 місяців;
• Штани Олива;	12 місяців;	• Кітель МТР;	12 місяців.
• Ремінь;	12 місяців;	• Штани МТР;	12 місяців;
• Шкарпетки;	24 місяці;	• Парка МТР;	24 місяці;
• Берці українського виробництва полегшені;	12 місяців;	• Шорти МТР;	12 місяців;
• Гумові чоботи;	24 місяці;	• Берці Magnum;	24 місяці;
• Плащ-накидка.	12 місяців.	• Рукавиці Pig-Tac;	24 місяці;
		• Кросівки Saucony.	12 місяців.

НГУ		АЗОВ	
У комплект зимової форми бійця Національної гвардії України входить:		У комплект зимової форми бійця полку АЗОВ входить:	
	Строк носіння:		Строк носіння:
• Шапка-«ушанка» хутрова;	60 місяців;	• Флісова шапка Coyote;	24 місяці;
• Термобілизна Олива (фуфайка + кальсони);	12 місяців;	• Баф Multicam;	36 місяців;
• Куртка-бушлат Олива;	36 місяців;	• Термобілизна Svastone Олива (верх та низ);	24 місяці; 24 місяці;
• Светр;	36 місяців;	• Флісова куртка Coyote;	36 місяців;
• Штани зимові Олива;	72 місяці;	• Зимова куртка Svastone MTP;	36 місяців;
• Ватні підштаники;	12 місяців;	• Зимові штани Svastone MTP;	12 місяців;
• Шкарпетки;	12 місяців;	• Шкарпетки X-Tech низькі;	12 місяців;
• Берці українського виробництва зимові;	24 місяці;	• Шкарпетки X-Tech високі;	24 місяці;
• Рукавиці.	36 місяців.	• Берці Crispy італійського виробництва;	24 місяці.
		• Рукавиці флісові Coyote.	

АКТИВНІ ТА ПАСИВНІ НАВУШНИКИ

Заступник командира полку АЗОВ з бойової підготовки друг Базель коментує використання активних та пасивних навушників під час навчань та безпосередніх бойових дій.

Призначення навушників

Призначення навушників: для збереження органів слуху і зниження навантаження на саму голову. Вже давно казали, що ті, хто має такі спеціальності, як мінометники, гранатометники, СПГшники – артилеристи, отримують певного виду контузію або травму внутрішнього вуха.

В результаті такої травми знижується ефективність організму – людина погано починає чути. Це перше. Якщо навіть під час отриманих перевантажень із людиною все нормально в молодості, то за кілька років чи на схилі літ проблеми все одно виявляться, і люди просто глохнуть. Уявіть собі молоду людину у віці 35-40 років, яка ходить з апаратом для покращення слуху.

Різновиди

Бувають просто беруші. Це звичайні вставочки у вухо, які бувають різної форми та з різних матеріалів, для того, щоб знизити навантаження на барабанну перетинку.

Просто навушники, неактивні. Використовуються для того, щоб повністю закрити вухо, а не тільки сам вхід, що запобігає травмам вуха.

Активні навушники. Двох типів: із можливістю підключення до гарнітури радіостанції або виключно для захисту слуху. Під час сильного та різкого гуркоту спрацьовує мембранка, що замикається та перекриває доступ до мікрофона і закриває канал вуха.

Використання

Використовується для запобігання травм органів слуху та покращення їх роботи.

Коли не було ще в достатній кількості приладів нічного бачення, ми в лісі використовували слухові апарати. В одне вухо вдягаєш апарат і, стоячи біля дерева, ти можеш почути на відстані 50 см, як мурахи повзають під корою дерева. Але найголовніше – не забути зняти апарат, коли потрібно стріляти. А в навушниках немає такого, глушити не буде.

Хто в полку отримує навушники

У кожному мінометному підрозділі заплановане оснащення навідника та командира. Це ті основні спеціальності, які мають бути обов'язково забезпечені навушниками. У полку є бійці у яких повинні в обов'язковому порядку бути активні навушники. Це посади в розрахунках мінометів, гаубичників, СПГ-9, АГС, ДШК та РПГ-7.

Вся стрільба проводиться із відкритим ротом на вдиху. Наше вухо через ніс з'єднане з горлом. Щоб полегшити травму, артилеристи, коли стріляють, відкривають рота та дихають. Тоді врівноважуються внутрішній та зовнішній тиск.

Лада

Характеристики активних, пасивних навушників та беруш

Можна виділити дві категорії засобів індивідуального захисту для вух: засоби, які вставляються у вуха, і засоби, які надягають на вуха.

– Берушами зазвичай користуються для захисту слуху від шуму низьких частот, що вважаються найбільш шкідливими для людини (низькі частоти за рівної гучності звуків здаються тихішими). Формовані, готові беруші з пластику вставляють у вушний канал. Залежно від частотного діапазону і якості матеріалу (віск, силікон, поліпропілен (термопластик), поліуретан, ПВХ, вата), беруші здатні знижувати шум на 20-40 дБ. До речі, інший засіб захисту слуху – так званий антифон – приглушує високочастотний шум. Беруші також можуть оснащуватися мікрофоном. Вони легкі, їх можна носити з собою всюди, однак у них є і недоліки – швидке забруднення і короткий термін придатності. Беруші непогано знижують шумовий тиск. Однак найбільшим їх недоліком є те, що вони не захищають кістки черепа навколо вуха, які також є провідниками звуку.

– Пасивні навушники захищають слух за допомогою зменшення чутного звуку (стає тихішим як шум, так і будь-які інші звуки – мовлення, попереджувальні сигнали тощо). Основна функція таких навушників – захист людського вуха від негативного впливу пострілів. Для цього пристрої з пасивним шумозаглушенням оснащуються великими і м'якими подушками, повністю закривають органи слуху. Вони наповнені звукопоглинальним матеріалом, який і перешкоджає проникненню гучних звуків. Крім цього, кільцеві подушечки в цьому пристрої дуже щільно прилягають до голови, створюючи додатковий захист. З одного боку, тиск повинен бути достатнім, щоб забезпечити щільне прилягання навушників, з іншого боку, він не повинен бути занадто сильним, щоб не втомлювати стрілка. Головним недоліком таких навушників є те, що разом із приглушенням пострілів вони заважають вловлювати й інші навколишні звуки.

– Активні навушники мають стереосистему, у якій розміщений електронний датчик, що вловлює і автоматично регулює звуки, які надходять. Залежно від їх рівня, пристрій глушить звуки до комфортного сприйняття або ж, навпаки, підсилює слабкі звукові сигнали. В активних пристроях людський голос сприймається і передається до маленького динаміка в капсулі через регульований підсилювач. Так занадто тихі (нижче 30-40 дБ) або занадто гучні (понад 85-90 дБ) звуки вирівнюються до середнього рівня гучності, забезпечуючи комфортне сприйняття звуків. У деяких моделях можливе підключення рацій, телефонів і інших зовнішніх пристроїв. Для додаткового захисту слуху може бути використана комбінація активних навушників і протишумних вкладишів – це дозволяє збільшити захист слуху, зберігши при цьому можливість комфортного спілкування і чутності оточення.

Однак слід врахувати, що хоча різні засоби, призначені для індивідуального захисту органів слуху, під час сертифікації проходять спеціальні випробування і до їхньої ефективності пред'являються певні вимоги, згідно з відповідними стандартами, застосування захисних навушників на практиці відрізняється від лабораторних випробувань. На думку багатьох фахівців, реальна ефективність засобів індивідуального захисту органів слуху виходить нижче лабораторної майже удвічі (більше 10-15 дБ). Ефект від їх застосування у реальних умовах значно слабкіший, ніж той, що вказується у рекламних каталогах. Цю обставину також слід враховувати під час придбання навушників.

Підготовано на основі відкритих джерел

"ОБЛОГА ЖАДОВІЛЯ" – ЕКРАНІЗОВАНЕ УОСОБЛЕННЯ НАЙБІЛЬШИХ ТРАГЕДІЙ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Тема "забутих" військових підрозділів, які стають жертвами політичних ігор, в світі не нова. Безліч воїнів різних країн у запеклих боях віддали свої життя через те, що у політиків, які керувались власними амбіціями, не вистачило здорового глузду відправити їм підкріплення. Такі військові опинялись в оточенні та просто були забутими й бились вже не стільки за свою країну, скільки за своїх побратимів та власне життя. В Україні такими прикладами можуть слугувати війська, залишені в Іловайському та Дебальцевському котлах, 31-му та 32-му блокпостах.

У світі також безліч подібних прикладів. Один з них був нещодавно екранізований та продемонстрований в кінотеатрах. "Облога Жадовіля" – фільм режисера Сміта Річі, присвячений подіям часів Холодної війни 60-х років у африканському Конго. Довгий час країною-колонією управляли з Європи. Після проголошення незалежності від Бельгії, у 1960 році Конго занурилося в кризу та кровопролитну громадянську війну. Миротворча організація ООН прийняла рішення ввести у державу батальйон із 150 ірландських бійців та розмістила їх на південному сході Конго в місті Жадовіль, воно знаходилося в сфері інтересів сепаратиського утворення Катанга, яке мало на меті від'єднатися від Конго. ООН не визнала самопроголошену країну, що призвело до збройного конфлікту. Варто зазначити, що війська ООН не просто стояли між ворогуючими сторонами, вони мали на меті скинути лідера сепаратиської республіки. Подібною є й ситуація в Україні, коли сепаратиські утворення "ЛНР" та "ДНР", підтримувані найманцями та регулярною армією Росії, проголосили себе незалежними країнами, проте не були визнані в світі. Маючи значну військову підтримку з Росії, сепаратисти почали військові дії та захоплення території України.

Від початку фільму "Облога Жадовіля" стає зрозумілим, що база, де розмістилися ірландські військові, знаходиться в не найкращому місці, звідки можна було б адекватно тримати оборону та захищатися. Відірваний від основних сил гарнізон Жадовіля був одразу ж взятий в облогу. Не варто було довго чекати наступу противника – через короткий проміжок часу по приїзду ірландців на місце, їх табір був оточений тритисячною армією конголезців, у рядах яких були й французькі та німецькі найманці, які працювали на гірничодобувну компанію.

Облога противником бійців з Ірландії тривала близько 6 днів, протягом яких миротворцям вдавалося відбивати шквальні атаки противника та не здавати свої позиції. Подаючи щодня у штаб ООН запити на надання підтримки, говорячи про нестачу боєприпасів та однозначну кількісну перевагу противника, ірландці не здавалися та до останнього виконували наказ та обороняли доручене. Цікаво, що миротворці за кілька днів боїв не мали жодного загиблого, в той же час найманці втратили близько 300 чоловік загиблими та кілька сотень пораненими. За шість днів оборони ірландцям довелося капітулювати, після вони просиділи місяць у місцевій в'язниці, були звільнені та повернулися на Батьківщину, де їхні дії назвали ганебними, не говорячи вже про те, щоб визнати ці події подвигом. Ірландці могли б втримати свої позиції, якби ООН доправило їм боєкомплекти та продукти. Проте основні сили блакитних касок були направлені на забезпечення операції Morthor, метою якої було скинути Моіса Чомбе – лідера самопроголошеної Катанги. В кінці-кінців операція провалилась, а острів'яни опинились відрізаними від основних сил, та не зважаючи на все, вони вдало організували оборону та успішно її тримали, аж поки в них не закінчились набої.

В Україні ситуація виявилась набагато трагічнішою та повторювалась кілька разів на різних ділянках фронту. Так, в серпні 2014-го року більшість добровольчих батальйонів були направлені на штурм Іловайська, де знаходився важливий залізничний вузол. У той момент, коли добровольці зайшли в місто, війська "ДНР", підсилені регулярною армією Росії, не зустрічаючи опору, оточили Іловайське угрупування потрійним кільцем та почали артилерійські обстріли українських сил. У той же час інші підрозділи української армії навіть не намагались прорвати облогу та знищити росіян. У керівництва держави були більш важливі справи, ніж порятунок бійців добровольчих батальйонів та регулярної армії. Після багатоденного артилерійського обстрілу Іловайська українським військам було обіцяно "зелений коридор", який перетворився на поле страшної битви. Тоді ж владні керманичі України та Росії розповідали, що бійцям нічого не загрожує й коридор безпечний.

Дещо іншою, але подібною була ситуація й на 32-му та 31-му блокпостах у Луганській області. Через надто велику відстань між опорними пунктами, ворог зміг оточити 32-й блокпост. Тоді, коли на 32-му блокпості не вистачало боєкомплекту, харчів та води, командування запевняло, що бійці забезпечені всім необхідним. Багато солдат через хвороби та перевтому вже просто не могли вести бойові дії. Ворог же мав велику кількість бойової техніки. Блокпост піддавався нищівним мінометним обстрілам, працювали ГРАДи, а танки били прямою наводкою. Оточені не мали можливості адекватно відповісти на ці удари. Тоді журналісти, спілкуючись з військовими, запевняли, що за їх словами, воїнам, які вже не мали змоги обороняти позиції, довелось домовлятись з сепаратистами, щоб вийти з оточення. Командування так і не спромоглось надіслати їм підмогу.

Вже за 3 місяці в результаті танкового прориву російські війська захоплюють 31-й блокпост, який протягом довгого часу піддавався обстрілам та теж був в оточенні.

Замість геройських лаврів на ірландців зі стрічки "Облога Жадовіля" чекав загальнонародний осуд та звинувачення в боягузтві, адже вони здались у полон, не зазнавши втрат. У той же час нікого з керівництва ООН та командування блакитних касок у Конго не було покарано за те, що залишили 150 військових напризволяще. Українські війська в результаті бойових дій в Іловайську, на 32-му та 31-му блокпостах втратили сотні бійців. Ніхто з командування секторів та сил АТО за ці трагедії та нікчемне планування не відповів і досі.

Нікополь, Маріанна

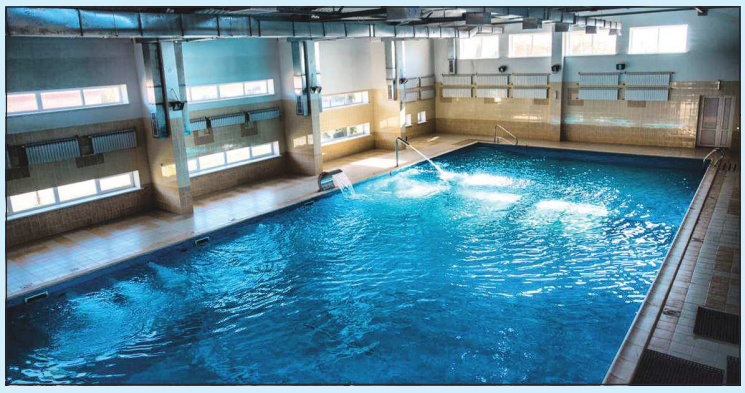

В ОЗСП АЗОВ відбулося відкриття басейну

Щоб відвідувати басейн, бійцям полку необхідно лише пройти дерматолога та записатись на сеанс плавання. Запис здійснюється старшим групи з 10 осіб напередодні відвідування. Тривалість відвідування складає 1 годину 30 хвилин.

Тож тепер бійці полку АЗОВ, крім тренажерних залів та спортивних майданчиків, які є на кожній із трьох баз, можуть тренуватись ще й у басейні. Варто зазначити, що саме під час плавання одночасно працюють всі групи м'язів тіла людини. Плавання корисне для розвитку та укріплення опорно-рухового апарату, а також для профілактики захворювань суглобів. Тому для фізичного розвитку та підтримання здоров'я бійців ОЗСП АЗОВ будь-якої пори року створені всі умови.

Єль

Турбота про бійців як першочергова необхідність

На базі полку АЗОВ у Маріуполі підійшов до завершення ремонт у їдальні. 14 жовтня відбулось відкриття оновленої будівлі. Ремонт тривав три з половиною місяця. За весь час існування АЗОВу на базі робився лише косметичний ремонт. Як зазначає заступник командира ОЗСП АЗОВ з тилу Чак, "простіше було б зруйнувати все та почати реконструкцію з нуля". Робіт подібного масштабу на цьому місці не було ще із радянських часів. Проблеми виникли у зв'язку з тим, що сама будівля не була початково призначена для роботи їдальні у зимовий період. Висока вологість, відсутність кондиціонування та вентилювання – ось що насамперед хвилювало робітників. Тому саме на ці фактори було звернено увагу.

– Ніхто не розраховував, що на тому місці (базі полку в Маріуполі) буде стояти військова база. У їдальні була закладена інша потужність. Тому це був не просто ремонт, а розширення виробничих цехів, – говорить Чак. – Змінилось все, починаючи з інтер'єру. Нарешті я можу з гордістю сказати, що у нас є три бази, на кожній з яких однакове меню. Єдине, що не змінилось, – це висока якість. Тому що у нас працюють професіонали своєї справи. І я зі стовідсотковою впевненістю можу стверджувати, що таких їдалень, які зараз є у нас, в Україні немає.

Бійці одноголосно стверджують, що стало набагато приємніше відвідувати оновлену будівлю. Цьому сприяє зручне розміщення столів, освітлення в усіх частинах зали, простір для вільного пересування наших хлопців, інтер'єр. За словами азовців, навіть процес видачі страв тепер набагато зручніший. Завдяки встановленому конвеєру черга рухається швидше. Смачно, приємно, чисто та зручно – саме так характеризують їдальню бійці.

Оновлення внесло деякі зміни і в роботу самих кухарів: тепер їхня робота більш комфортна, а нові можливості тільки сприяють процесу приготування їжі. І хоча встановлено ще не все заплановане устаткування, нові можливості значно покращують роботу.

На запитання про труднощі, що виникали під час роботи, Чак стверджує: якщо у нашій країні спеціалісти будуть на своєму місці, то буде і порядок.

– Місцевий контингент не звик до азовських темпів. У нас немає часу для відпочинку та перекурів. Через це більшість не витримувала таких навантажень. Результатами я поки не задоволений, бо те, що ми зробили, – то лише 30% від задуманого, – розповідає Чак. – Їдальня – лише початок. Надалі планується робота з фасадними частинами, житловими комплексами та ландшафтом. Хочеться, аби на території були газони, квіти. Тому у нас досить серйозні плани попереду.

Тепер оновлена їдальня може працювати протягом усього року. Незмінною залишилась лише турбота під час готування їжі – як завжди з любов'ю і теплим ставленням до наших бійців.

Єль

ХІМ:

"Насамперед, Ідея Нації закликає до здорового способу життя"

Ми продовжуємо рубрику, присвячену здоровому способу життя. Боєць 3-ї сотні 2-го БОПу полку АЗОВ Хім, що є постійним учасником змаганнь зі змішаних єдиноборств і буквально нещодавно став Чемпіоном України з міксфайту в Харкові, знає про ЗСЖ не з чуток. Сьогодні він відповідає, чому вважає для себе правильним такий шлях.

– Привіт, Хіме! Знаю, що ти вже давно притримуєшся здорового способу життя. Коли ти зрозумів, що саме це правильно для тебе?

– З молодших класів у мене була досить спортивна компанія. Всі мої друзі були старші за мене на 3-4 роки і займалися спортом. І я, звичайно ж, брав приклад зі старших хлопців.

– Чи були в твоєму оточенні люди, які не розуміли твою позицію? Яка була їхня аргументація на користь шкідливих звичок?

– Я вважаю, що всі люди розуміють, що здоровий спосіб життя – це добре. Через це аргументацій, що це не так, майже немає. Всі вони кажуть: "Ось і мені б кинути курити", "ти молодець, я теж хочу почати займатися спортом" тощо. Та й більшість людей навпаки переконував я – і вони кинули палити, пити і почали займатися спортом.

– Чим ідеологія sXe* відрізняється від ЗСЖ?

– Є різні напрямки sXe. Насамперед, це субкультура. sXe ж проти куріння, алкоголю, наркоти, безладних статевих зв'язків, а подекуди і проти вегетаріанства. До спорту ця субкультура ставитися як до необов'язкової альтернативи, заснованої на індивідуальному бажанні.

ЗСЖ закликає нас займатися спортом, правильно харчуватися. Не курити, не пити, не вживати наркотики, хоча перші два пункти і є наркотиками. Про безладні статеві зв'язки в ідеології ЗСЖ жодного слова. sXe – це субкультура, а здоровий спосіб життя – це спосіб життя окремої людини.

– Чи вважаєш ти спорт невід'ємною складовою здорового способу життя? Чому?

– Для мене спорт – це досягнення, а не здоров'я. Здоровий спосіб життя – це фізкультура. Ще раз повторюся, спорт – необов'язкова альтернатива, заснована на індивідуальному бажанні.

– Як ти ставишся до людей, які говорять, що випивають "тільки у свята" або "для хоробрості"?

– Я до них не належу. Це такий має вигляд, ніби людина прямо чекає свята, щоб випити, а якщо вона хильне не на свято, то буде "бухарем"? Нерозумно.

– Чи пропагандують в АЗОВі здоровий спосіб життя?

– Насамперед, Ідея Нації закликає до здорового способу життя.

– Чи виникали у тебе коли-небудь думки кинути ЗСЖ?

– Здоровий спосіб життя закликає до правильного харчування, а у мене завжди думки, як би з'їсти чогось солодкого або попити чогось смачного. Тому так, виникають.

– Як змінилися твої тренування, коли ти потрапив у полк? Розкажи про позитивні чи негативні тенденції. Чого досяг або що втратив?

– Мої тренування змінилися тільки в тому, що в полку я займаюсь самостійно, а так я був під наглядом тренера. Позитив в тому, що я тренуюся безперервно. Негатив – вдома я краще харчувався, бо міг сам собі готувати.

– Багато людей зі стресовими ситуаціями борються за допомогою алкоголю або наркотиків. Як справляєшся з ними ти?

– Тренуюся.

– Як ти вважаєш, що має вплинути на людину, щоб вона змінила нездоровий спосіб життя на здоровий?

– У чоловіків завжди в житті будуть ситуації, коли потрібно відстояти свою думку, захистити свою дівчину або не свою, матір, сестру, дитину чи самого себе. І не завжди допоможуть слова. Тому спорт і ЗСЖ посприяють. А для жінки, насамперед, це краса, здоров'я дитини і ще тисяча причин.

Розмовляла Лада

Ідеологія Straight edge заперечує вживання будь-яких заборонених або легальних наркотичних речовин, як алкоголь, нікотин, а також психоактивних речовин в нелікувальних цілях. Straight edge – субкультура, що не припускає саморекламу або нав'язування sXe-способу життя оточуючим, тому у прихильників руху немає яких-небудь переваг в одязі, зачісці і тому подібне. Єдиний засіб самоідентифікації – використання хреста ("X") або абревіатури "sXe". Наприклад, хрест на тильній стороні долоні – символ, що з'явився в кінці сімдесятих, коли неповнолітнім, таким, що приходили в клуби на концерти, малювали на руці хрест, щоб їм не продавали спиртне. Такий же хрест, але вже добровільно, малювали собі прихильники Straight edge.

Лада

"ТАРЯЧИЙ ЖОВТЕНЬ". НА ФРОНТІ ЗАГИБЛІ І ПОРАНЕНІ, А РОСІЙСЬКИЙ ОКУПАНТ АТАКУЄ У НАПРЯМКУ МАРІУПОЛЯ

Маріуполь став справжнім форпостом України. Містом, яке звільнив АЗОВ від окупації. Містом, околиці якого обстрілювали й продовжують обстрілювати. Люди тут живуть, чуючи війну чи не щоденно. Але саме завдяки нашим бійцям бачити її їм довелося повною мірою лише раз – під час обстрілу мікрорайону "Східний". Та наразі все змінилося на гірше. Ворог знову наступає, гатить по селу Виноградне, що є частиною Маріуполя. Азовцям же й досі не дозволяють стати на його захист.

Хронологія подій на фронті за жовтень:

■ ***1.10.2016.*** Російський окупант продовжує по-своєму розуміти "режим тиші". Він збільшує кількість обстрілів, не зменшуючи при цьому калібри. Ворог 47 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Луганському напрямку – 10 обстрілів, 17 – на Маріупольському, 20 – на Донецькому.

Війна починає набувати свого первинного вигляду – до візиту європейських урядовців. Тільки тепер противник так само активний, ми ж маємо чекати незрозуміло на що.

■ ***2.10.2016.*** Ворог 48 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Луганському напрямку – 16 обстрілів, на Маріупольському – 20, на Донецькому – 12.

Кожен день війни вчить нас довіряти лише собі. Влада продовжує боятися добровольців, відкидаючи тих подалі від зони конфлікту, бо владу війна навчила боятися добровольців, що ладні знищити будь-яких ворогів Неньки.

■ ***3.10.2016.*** Ворог 32 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Луганському напрямку – 6, на Донецькому -10. І знову активізувався противник у секторі "М" – на Маріупольському напрямку окупант відкривав вогонь 16 разів.

Тож чи холоди, чи невелике потепління, війна, "АТО", "мирові угоди" чи "тиша" – вороги продовжують активну фазу бойових дій.

■ ***4.10.2016.*** Противник розпочав ще активнішу фазу бойових дій, повертаючись до показників "гарячого" літа на фронті, а не аж ніяк не "режиму тиші".

Ворог 68 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Луганському напрямку – 36 обстрілів, 13 – на Донецькому та 19 – на Маріупольському.

Кількісні показники обстрілів зростають, а умови для нас лишаються тими самими – не стріляти, а чекати невідомо на що.

■ ***5.10.2016.*** Потужні обстріли чи не всю ніч тривали на Донецькому напрямку. Розвідувальні групи підходять впритул до наших позицій, провокуючи на початок бою. Проводять і диверсійні операції під прикриттям дощу і туману. Терористи ставлять розтяжки, які потім знешкоджують наші бійці.

Навчається російський окупант і на власному полігоні, випробовуючи нову потужну зброю, що регулярно постачається із ворожої Росії.

Та найгірше те, що провокують російські бойовики наших Воїнів обстрілами по мирних селах. Страждає від ницих дій противника село Триїзбинка. Слід зазначити, що стріляють насамперед по селах, де військових немає.

А тим часом ворожої атаки зазнав прес-центр штабу АТО на "Фейсбуці". Немає вже звичних нам ранкових зведень, зате повно сепарських постів. Війна триває. Причому на всіх просторах.

■ ***6.10.2016.*** У період із опівночі і до 18-ї години вечора на фронті зафіксовано 12 випадків відкриття вогню по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 6 обстрілів, на Луганському – 4, на Донецькому – 2.

Гатив ворог із кулеметів, стрілецької зброї, гранатометів різних систем.

Вороги продовжують бути найбільш активними саме на Маріупольському напрямку. Кількість обстрілів коливається, несприятливі "мирові" умови для нас не змінюються.

■ ***7.10.2016.*** Противник 38 разів відкривав вогонь по позиціях наших військових.

Ворог знову і знову порушує Мінські домовленості, одночасно використовуючи зброю різних калібрів. Зокрема, гатив російський окупант із мінометів 82 калібру, гранатометів різних систем та кулеметів великого калібру.

"Режим тиші" ж продовжує тривати для наших бійців, що не мають права відкривати вогонь у відповідь.

■ ***8.10.2016.*** Є відомості про чотирьох поранених наших бійців.

За добу ворог 48 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***9.10.2016.*** Зафіксовано 10 обстрілів наших позицій.

Найгарячіше, вісім обстрілів, було на Маріупольському напрямку, два – на Донецькому.

■ ***10.10.2016.*** Двоє загиблих під час обстрілів на Луганщині. Як мінімум один загиблий на Маріупольському напрямку та чотирнадцять поранених наших Захисників. Бойовики обстрілюють Попасне, Авдіївку – там близько десятьох поранених українських Воїнів – такі сумні звістки волонтерів лунають із фронту. Мар'їнку обстрілювали з кулеметів та гранатометів. Ворожа ДРГ, підійшовши ближче, намагалася закидати гранатами наших бійців.

За офіційними даними, за минулу добу ворог 22 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 16 обстрілів, на Донецькому – 4, на Луганському – 2.

Є інформація, що за останні дні бойовики, порушуючи Мінські угоди, підігнали в Саханку і Безіменне важкі види знарядь, включаючи систему "Град".

Саме з Саханки в січні 2015 року бойовики обстріляли мікрорайон "Східний" міста Маріуполь. Тоді загинуло 30 мирних жителів, ще 130 осіб були поранені.

■ ***11.10.2016.*** Лише за офіційними даними, двоє наших Воїнів вбито, восьмеро – поранено, троє – контужених. Однак поранених, скоріш за все, значно більше, дані продовжують надходити.

Із опівночі і до 18.00 зафіксовано 13 випадків порушення режиму припинення вогню з боку російсько-окупаційних військ, 12 з яких – на Маріупольському напрямку.

Під Маріуполем ворог продовжує бути найактивнішим. Він застосовує навіть такий страшний для місцевих "Град".

■ ***12.10.2016.*** Четверо наших бійців поранено в районі Авдіївської промзони.

Найгарячіше – біля Маріуполя. Бойовики обстрілюють Широкине і Водяне. По Водяному випущено понад 60 мін.

По Мар'їнці ворог гатить із БМП, руйнуючи будинки місцевих жителів.

На обстріли ворога бійцям доводиться відповідати.

Із гранатометів, важких мінометів та гаубиць російські окупанти били по Попасній.

Станом на 18.00 зафіксовано 17 випадків порушення "режиму тиші" з боку російського агресора.

Противник гатив із БМП, гранатометів, кулеметів, стрілецької зброї, мінометів 120-го калібру.

Від початку війни на Донбасі загинуло 68 дітей, 152 зазнали поранень, 1798 дітей стали сиротами, бо їхні батьки загинули, захищаючи Україну.

■ ***13.10.2016.*** Ворог 25 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 14 обстрілів, на Луганському – 10, на Донецькому напрямку – 1 обстріл.

■ ***14.10.2016.*** Підрозділи морської піхоти бойовиків за підтримки збройних сил РФ зайняли позиції в районі селища Водяне. Прикривали їх мінометні батареї, снайпери й бронетехніка. Інженерно-саперні роти облаштовують вогневі позиції.

Дві реактивні арт-батареї перекинуто до селища Гусельщикове. З Луганська в напрямку Станиці Луганської переміщено танкову й мотострілецьку роти. Талаківку і Широкине бойовики обстріляли з гаубиць та стрілецької зброї.

Ворог 42 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 27 обстрілів, 12 – на Луганському, 3 – на Донецькому.

Противник продовжує застосовувати важке озброєння.

■ ***15.10.2016.*** Троє наших військових зазнали поранень внаслідок майже невпинних обстрілів з боку російського агресора. Противник гатить по всіх напрямках і 2/3 ворожих обстрілів – саме з важкого озброєння.

Російський окупант 43 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Луганському напрямку – 19 обстрілів, 18 – на Маріупольському напрямку, 6 – на Донецькому.

Найнебезпечніше лишається саме на Маріупольському напрямку, на нього приходиться найбільша кількість обстрілів із важкого озброєння та постраждалих наших Воїнів. Російський окупант не припиняє тероризувати приморське місто, принаймні, звуками обстрілів, що доносяться з Широкиного. Противнику не дають спокою такі бажані стратегічно важливі міста, що лишаються українськими.

■ ***16.10.2016.*** Окупант гатить по наших позиціях подекуди чи не цілодобово. Особливо, знову ж таки, дістається сектору "М".

Ворог 61 раз відкривав вогонь по наших позиціях.

На Луганському напрямку – 23 випадки відкриття вогню з боку ворога, на Маріупольському напрямку – 29, на Донецькому – 9.

■ ***17.10.2016.*** Один військовий загинув, троє поранені. Автомобіль із військовими підірвався на Луганщині поблизу Попасної.

Восьмеро поранених і один загиблий на Маріупольському напрямку.

Відомо також про понад восьмеро поранених за вихідні.

Ворог 29 разів відкривав вогонь по позиціях наших військових.

На Маріупольському напрямку – 20 обстрілів, 6 – на Луганському, на Донецькому – 3.

■ ***18.10.2016.*** Шестеро поранених наших воїнів на фронті. За свідченням наших оборонців, російський окупант підсилюється новими надходженнями кадрових військ та поставками великокаліберної зброї. У той час, коли наші добровольці й досі виведені з лінії фронту.

Російсько-окупаційні війська 57 разів відкривали вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 44 обстріли, на Луганському – 10, на Донецькому – 3.

Мешканці Маріуполя твердять: прес-центру АТО слід звітувати не про кількість обстрілів на Маріупольському напрямку, а про кількість випущених боєприпасів і про калібри зброї. Бо, по суті, обстріл один, тільки лунає він чи не безперервно.

■ ***19.10.2016.*** Бойовики прицільно били по опорних пунктах українських воїнів. Внаслідок обстрілів один наш Захисник загинув, інший зазнав поранення.

Обстріли знову стали цілодобовим явищем, а мирні мешканці прифронтової зони перетворилися на живі мішені для російського агресора – окупант гатить, не розбираючи, чи є у будинках цивільні.

Ворог 30 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 21 обстріл, на Луганському – 4, на Донецькому – 5.

20.10.2016. Станицю Луганську бойовики обстрілювали серед білого дня – один місцевий житель поранений.

Ворог 41 раз відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 26 обстрілів, на Донецькому напрямку – 6 обстрілів, на Луганському – 9.

■ ***21.10.2016.*** Ворог 39 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 18 випадків відкриття вогню по наших позиціях, 12 – на Луганському, 9 – на Донецькому.

Ворог застосовує зброю, що призвана не просто провокувати і залякувати, як звітують офіційні дані. Аж ніяк. Така зброя призвана нищити населені пункти, калічити і вбивати військових та цивільних. Але звітування про перемир'я продовжуються. Дехто вірить, але точно не ті, хто був на фронті або й досі там перебуває.

■ ***22.10.2016.*** Противник продовжує активну фазу виконання різноманітного озброєння. Гатить по населених пунктах. Найгарячіше знову на Маріупольському напрямку.

Ворог 33 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку зафіксовано 22 обстріли, на Донецькому – 8, на Луганському – 3.

■ ***23.10.2016.*** Ворог 35 разів обстріляв наші позиції.

На Маріупольському напрямку – 20 випадків відкриття вогню. На Луганському – 9, на Донецькому – 6.

■ ***24.10.2016.*** Семеро українських військових поранено внаслідок ворожих обстрілів, один Воїн загинув.

Ворог 40 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 24 обстріли, на Донецькому – 13, на Луганському – 3.

■ ***25.10.2016.*** Ворог знову атакує найбільше в секторі "М", тримаючи у напрузі Маріупольський напрямок.

Ворог 34 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 24 обстріли, на Луганському – 5, на Донецькому – 5.

Противник і не думає припиняти атаки – це вже давно відомо. Невідомі лише кулуарні рішення українських політиків – доки все це будемо терпіти.

■ ***26.10.2016.*** Російський окупант безжалісно гатить по житлових масивах, внаслідок чого лише за минулу добу зруйновано понад вісім будинків та поранено двох цивільних, один з яких – підліток. Отримав поранення також і наш оборонець.

Ворог 72 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 43 обстріли, на Донецькому – 14, на Луганському – 15.

■ ***27.10.2016.*** Ворог 54 рази обстріляв наші позиції.

На Маріупольському напрямку – 34 обстріли, на Донецькому – 17, на Луганському – 3.

Окупант продовжує стратегію нападу за умов, несприятливих для нас, коли ми маємо чекати і не відповідати. Ці умови ніби створені для ворога такими ж ворогами України. Тримаємо оборону.

■ ***28.10.2016.*** Число обстрілів з боку російського окупанта зросло до тієї ж кількості, що й була до так званої "тиші". Подекуди кожен обстріл триває так довго, що це можна назвати невпинним вогнем по наших позиціях.

Ворог 55 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 28 обстрілів, на Донецькому напрямку – 10, на Луганському – 17.

Сектор "М" не дає покою агресору. Він все намагається зломити наших оборонців, та не зважаючи на обставини, у які їх поставили владні рішення, бійці не здаються. Хоча їм і потрібна підмога у вигляді добровольців, яких на передову й досі не пускають.

■ ***29.10.2016.*** Ворог 53 рази відкривали вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 28 обстрілів, на Донецькому – 15, на Луганському – 10.

■ ***30.10.2016.*** Агресор гатить по позиціях українських військових чи не цілодобово. Прилітає і по населених пунктах. Ситуація на передовій вже давно повернулася у небезпечний стан активної фази.

Ворог 54 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 31 обстріл, на Луганському – 5, на Донецькому – 18.

■ ***31.10.2016.*** Внаслідок бойових дій загинув один український військовослужбовець, ще 8 отримали поранення. І це лише офіційні дані.

Ворог 36 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На Маріупольському напрямку – 17, на Луганському – 9, на Донецькому – 10.

Ми продовжуємо втрачати наших Оборонців, затьмарюючи тим самим майбутнє нашої країни, адже майбутнє саме за ними – Воїнами, що пішли захищати свою землю. Але їм не дають навіть такої можливості.

На ряду з іншим, противник застосував гранатомети, кулемети та стрілецьку зброю, міномети 120-го і 82-го калібру. Гатив ворог також із БМП і зенітних установок, ствольної артилерії 152-го калібру, танків, "Градів".

Активізувалися ворожі снайпери, проводилась ворожа повітряна розвідка.

Російський окупант безкарно обстрілює як військові позиції, так і цивільних. І в цьому йому сприяють кулуарні домовленості та накази нашим бійцям "не стріляти". Очікування лише погіршує ситуацію, але триває. Та чи будуть добровольці свідомо чекати, коли ворог всіма силами спробує захопити ще одне велике українське місто із понад півмільйонним числом жителів? Звісно, ні.

Нава

Апостол Українського Націоналізму

Дмитро Іванович Донцов стояв одним з перших серед основоположників засад сучасного українського націоналізму. У своїх роботах, він акцентував увагу на тому, що українці повинні подолати психологію рабів та гречкосіїв за допомогою пробудження національної пам'яті.

Тим самим, Донцов намагався нагадати приспаній свідомості українця тверду віру у власні сили, бо тільки такий вихід він вбачав у творенні повновартісної нації. Майже сто років тому український націоналізм постав на противагу матеріалістичному світогляду, комуністичному популізму та тодішнім українським демократам (Драгоманов, Грушевський тощо).

Дмитро Іванович неодноразово називав тодішню українську псевдо еліту "провансальцями". Цей термін використовувався колись для ідентифікації провансальського народу, який мав власну державу Прованс. Ця держава 18 ст. припинила своє існування внаслідок орієнтування власної "еліти" на Францію, яка, як не дивно, не вела проти Провансу агресивної політики.

Сьогодні, у Франції, колись 10-ти мільйонна країна є лише провінцією. А нація із власною мовою, культурою та традиціями повністю асимілювалася із французами. Тим самим Донцов, називаючи провансальцями вітчизняну псевдо-еліту вказував на те, що у них притуплена або відсутня національна свідомість.

Дмитро Іванович заперечував цей український націоналізм XIX ст. за його раціоналізм, лібералізм і соціалізм, федералістичні та автономістичні ідеї. Натомість він сформулював концепцію нового українського націоналізму.

Донцов вважав, що націоналізм передбачає пристрасне ставлення до світу і є своєрідною формою світогляду, покликаною об'єднати населення в народ, і перетворити його в націю. Саме тому, він критикує Драгоманова, Куліша і "народників", за їх провінціалізм та відсутність національної ідеї.

На відміну від вищенаведених демократів, Донцов наголошував на самостійності України, відкидаючи популярні ідеї федералізму та автономії наприкінці XIX – на початку XX ст., як у складі Польщі, так і Росії. Провансальству Дмитро Іванович протиставляє пристрасний націоналізм, виходячи з того, що в основі взаємин між націями і народностями лежить боротьба за існування, прагнення до влади, експансії та панування.

Ідеї Донцова увійшли в книгу "Націоналізм", у якій він акцентував увагу на національній свідомості української нації як протиставлення гніту Росії. На думку автора, національна ідея виростає з віри як істини, для всіх обов'язкової, загальної, яка має бути прийнята іншими, вона є підпорядкуванням особистого загальному, жорстоким моральним приписом, завдяки якому особистість повинна відчувати свою приналежність до нації.

Нація є структурована, ієрархічна, в ній кожний клас, соціальна група повинні перебувати на своєму місці. Націю Донцов розумів як об'єднання мільйонів воль довкола спільного ідеалу панування певної етнічної групи над територією, яку вона дістала в спадщину від батьків і яку хоче залишити своїм дітям.

На відміну від В. Липинського, для якого створення держави було підставою для формування нації, для Донцова саме поява нації, її прагнення до самостійного політичного життя є необхідною передумовою створення власної держави. Носієм ідей, морального закону, символом і прикладом нації постає не народ (бездумна маса), а активна, відважна, спрагнена влади меншість, тобто правляча верства, еліта.

Саме тому, Донцов наголошував, що лише найкращі з кращих мають вирішувати долю нації. Дмитро Іванович вважав головну причину всіх історичних бід українців не в географічному розташуванні України, не у власне національній свідомості широких мас, а у відсутності власної провідної верстви, яка б у вирішальний момент для нації не поставила власний інтерес вище інтересам нації і держави.

До основних чеснот оновленої еліти Донцов відносив благородність, мудрість та мужність. Також він вважав, що внаслідок відсутності національної еліти були невідворотні наслідки для усієї європейської цивілізації: "провідна верхівка – це голова нації, що дає її силу і там, де не було влади, панування, там і не було свободи – було рабство, вік маси, вік юрби. Встановлення влади юрби, маси і привело до кризи не тільки Україну, а й Європу".

Нова національна аристократія повинна на думку автора "суворо карати всякі егоїстичні тенденції в лоні своєї групи чи суспільності, не піддаючись голосу фальшивої "людяності", не дозволяючи тим егоїстичним тенденціям розсадити суспільність, яку тримають вкупі і в силі лише ця пильність провідної касти та її чесноти...".

Саме тому Донцов першочерговим завданням українського націоналізму визначав формування провідної верстви, гідної завдань, що стоять перед нацією: "...провідна верства має визначитися окремим становищем у суспільстві та окремими, тільки їй притаманними, державотворчими функціями".

Автор вказав для нас, майбутнього покоління, ознаки справжньої української еліти: "... це аристократи духу, для яких земля – передусім арена боротьби й захисту інтересів усієї нації. Аристократ б'ється за землю й віддає за неї своє життя; межі своєї землі він встановлює не плугом, а мечем".

Але окрім вищенаведеної ознаки, для того аби належати до провідної верстви, на думку Донцова, необхідно мати "шляхетність, яка виявляється в домінуванні духовного над матеріальним, прагненні до високих ідеалів, цінуванні ідеалів честі, слави й морального обов'язку" та "мужність, що проявляється здатністю жертвувати своїм життям в ім'я загального блага, виконувати своє призначення, незважаючи ні на що". У праці "Підстави нашої політики" Д. Донцов стверджував, що призначення України – бути аванпостом захисту культури Заходу від російського впливу. Обґрунтовуючи свої політичні погляди, яких комуністи вважали нацистськими та фашистськими, Дмитро Іванович висуває теорії існування двох світів: латино-германського та московсько-азіатського, які постійно ворогують між собою.

На його думку, межа цих світів проходить по східній частині етнічних кордонів України та Білорусі. Праця Донцова "Підстави нашої політики" неодноразово піддавалася критиці та забороні її та інших праць ідеолога українського націоналізму.

Як виявилось не дарма. Крізь роки, теорія Дмитра Івановича підтвердилася вже у XXI ст., сучасними подіями на сході України. Тим самим, Донцов наголошував на ординському та ворожому до української нації способу життя східного сусіда ще у 1921 році.

Автор вважає, що чинність націоналізму означає дійовість, а не пасивну споглядальність. Вихідною ідеєю націоналізму є ідея переорієнтації українства на Захід, відхід його від Росії, як несумісного з нею за історичними політичними традиціями, національними звичаями, способом життя.

Молнезар

Дума Мазепи як відображення дійсності

1698 року гетьман Війська Запорозького Іван Мазепа написав вірш "Всі покою щиро прагнуть... " Це зразок української літературної мови кінця 17 сторіччя, у якому гетьман змальовував тодішню військово-політичну ситуацію Русі-України другої половини 17 сторіччя. Як влучно помітив український історик Олександр Оглоблин, написання цієї думи прийшлося на 50-ту річницю Національно-визвольного повстання Богдана Хмельницького. Наступники великого гетьмана не вберегли його здобутків і 1698 рік Русь-Україна зустріла роздробленою:

1) на підлеглому Речі Посполитій Поділлі і Правобережжі правив наказний гетьман Самійло Самусь,

2) на Лівобережжі правив Іван Мазепа, перебуваючи під московською протекцією,

3) на Півдні була Ханська Україна, де керував самозваний гетьман Петро Іваненко (українські землі, які належали Кримському ханству, де порядкували претенденти на гетьманську булаву, підтримувані кримським ханом),

4) Військо Запорозьке Низове, яке прагнуло незалежності від усіх.

У юності Іван Мазепа служив при дворі короля Речі Посполитої Яна Казимира. Потім служив генеральним осавулом "Сонця Руїни" – гетьмана Петра Дорошенка, який перший після Хмельницького зумів об'єднати Правобережжя і Лівобережжя в одну козацьку державу. Захоплений у полон запорозькими козаками, які тоді ворогували з Дорошенком, Іван Мазепа почав служити лівобережному гетьману Івану Самойловичу, замість якого і був обраний козаками гетьманом 1687 року. На момент написання думи він вже 12 років був гетьманом Війська Запорозького і відчував на собі весь тягар залежності від Московського царства.

Історія має звичку повторюватися. Ті самі проблеми, які поставали перед Іваном Мазепою і Руссю-Україною більш ніж 300 років тому, тепер постають і перед нами. Це яскраво доводить нам його дума...

Всі покою щиро прагнуть,
А не в єден гуж всі тягнуть;
Той направо, той наліво,
А все, браття, тото диво!
Не маш любви, не маш згоди
Од Жовтої взявши Води,
През незгоду всі пропали.
Самі себе звоювали.

Гетьман звертає увагу на те, що, бажаючи Батьківщині спокою, різні сили бачать різні способи досягнення цього. І від боротьби цих політичних угруповань страждає спільна справа зміцнення держави. Відсутність серед українців єдиного бачення розвитку країни, насамперед серед політичної еліти, поступово завела Україну, як і сьогодні, у важкий стан. У наш час кожна нова партія або коаліція, приходячи

до влади, пропонувала свій неповторний курс розвитку, який завершувався одним – грабунком країни і проїданням кредитів, наданих країнами Заходу або Сходу.

Ей, братища, пора знати,
Що не всім нам пановати,
Не всім дано всеє знати
І річами керовати.
На корабель поглядімо,
Много людей полічимо!
Однак стирник сам керує,
Весь корабель управує.
Пчулка бідна матку має
І оної послухає.

Тут Іван Мазепа порушує дуже важливе питання провідництва в управлінні держави. Він чітко каже, що у кожного є свій рівень здібностей, не всім дано бути керманичами і вирішувати долю країни. У часи Руїни (1657-1687 рр.) відбувалися чисельні Чорні ради, де, окрім козаків, гетьманів обирали і міщани, і селяни, чого раніше ніколи не було. Різні угрупування козацької старшини таким чином хотіли розмішати козацькі голоси, щоб переобирати неугодних полковників і гетьманів. Мазепа саме і наголошує, що будь-хто не має права брати участі у вирішенні долі держави, яку порівнює із кораблем. Сьогодні низький рівень політичної культури українського суспільства поєднаний із загальним виборчим правом і закорумпованістю виборчого процесу. Тому питання різного ступеня участі в долі країни для різних категорій громадян стає дуже актуальним. Бо всім відомо, що Комуністична партія України (ледь не прийшла до влади у кінці 90-х) і Партія Регіонів основний електорат брали з бідних, соціально незахищених і погано освічених верств, так би мовити – декласованих елементів. Використовуючи їх прагнення до покращення матеріальних статків, ці антиукраїнські партії займалися паразитуванням на тілі Нації більше 20 років. Сьогодні технології не змінилися, змінилися лише паразити.

Кожен прошарок, кожна соціальна група, кожна людина мають притаманне лише їм місце в живому організмі Нації. Намагання змішати всі органи в одне може призвести лише до його деградації: високорозвинений організм перетворюється на примітивну одноклітинну амебу.

Доступ до влади має бути не в кожного. Мати владу повинна лише відповідальна людина, яка проявила жертовність для кращої долі країни, в тому числі готовність за неї померти. Такими і були козаки. Гетьман Мазепа не дарма наводить приклад із природи, бо саме вона нам і показує, що сутність ефективної влади не терпить масовості.

Жалься, Боже, України,
Що не вкупі має сини!
Єден живе із погани,
Кличе: "Сюда, Атамани!
Ідім Матки ратовати,
Не даймо єй погибати!"
Другий Ляхом за грош служить,
По Вкраїні і той тужить:
"Мати моя старенькая!
Чом ти велми слабенькая?
Розно тебе розшарпали,
Гди аж по Дніпр Туркам дали.
Все то фортель, щоб слабіла
І аж вкінець сил не міла!"
Третій Москві юж голдує
І єй вірне услугує.
Той на Матку нарікає,
І недолю проклинає:
"Ліпше було не родити,
Ніжли в таких бідах жити!"
Од всіх сторон ворогують,
Огнем-мечем руїнують,
Од всіх не маш зичливости,
Ані слушной учтивости:
Мужиками називають,
А подданством дорікають.
"Чом ти братов не учила,
Чом од себе їх пустила?
Ліпше було пробувати
Вкупі лихо одбувати!"

Цей довгий уривок Мазепа присвятив діяльності різних гетьманів, які мали кардинально різну зовнішньополітичну орієнтацію. Богдан Хмельницький збудував міцну козацьку державу, спираючись передовсім на внутрішні сили. Його наступники, які вічно шукали допомоги поза межею Русі-України, і призвели до розпаду козацької державності на частини. Мазепа показує нам, наскільки ганебно виглядають ці гетьмани, які не вірять у силу своєї Батьківщини і своїх людей. І призводить це до того, що з боку країн-сусідів "не маш зичливости, ані слушной учтивости: мужиками називають, а подданством дорікають". Так і з сучасною Україною – нам дорікають тим самим. Офіційна влада, бач, підписала Мінські угоди і тому мають бути проведені вибори на Донбасі. Однак не згадують гаранти нашої безпеки (західні "партнери") про Будапештський меморандум, бо поваги до сьогоденної української влади у світі немає.

Ей, Панове Єнерали,
Чому ж єсьте так оспалі!
І ви, Панство Полковники,
Без жадної політики,
Озмітеся всі за руки,
Не допустіть горкой муки
Матці своїй больш терпіти!
Нуте врагов, нуте бити!
Самопали набивайте,
Острих шабель добувайте,
А за віру хоч умріте,
І вольностей бороніте!
Нехай вічна буде слава,
Же през шаблі маєм права!

Закінчує свою думу Іван Мазепа настановою, що ключ до успіху лежить не в розбраті, не в пошуках різних зовнішньополітичних союзників і уповання на їхню допомогу. Мати-Батьківщину врятує лише сильна і згуртована постава її синів: "Нуте врагов, нуте бити! Самопали набивайте, острих шабель добувайте". І тільки тоді ми матимемо ось це "право". Бо доля сильних – диктувати угоди і творити міжнародні правові норми. Доля слабких – підкорятися їм і виконувати їхні умови.

Свого часу Іван Мазепа задовго грав у складну дипломатичну гру і запізно постав проти Московщини, прирікши козацтво на поразку. Ми маємо вчити уроки гетьмана і не сподіватись на всесильність дипломатії. Лише зі зброєю добудемо право!

Русин

МОБІЛІЗАЦІЯ – ВИБІР СИЛЬНИХ ДУХОМ

ОЗСП АЗОВ – елітний підрозділ. Не лише ти обираєш його, він також обирає тебе. Адже вступити до лав можуть лише найкращі, або ж ті, хто прагне кращим стати. Якщо професіоналізм, бажання досягти вершин у військовій справі, навчатися, а згодом самому навчати новачків є пріоритетними – цей підрозділ для тебе!

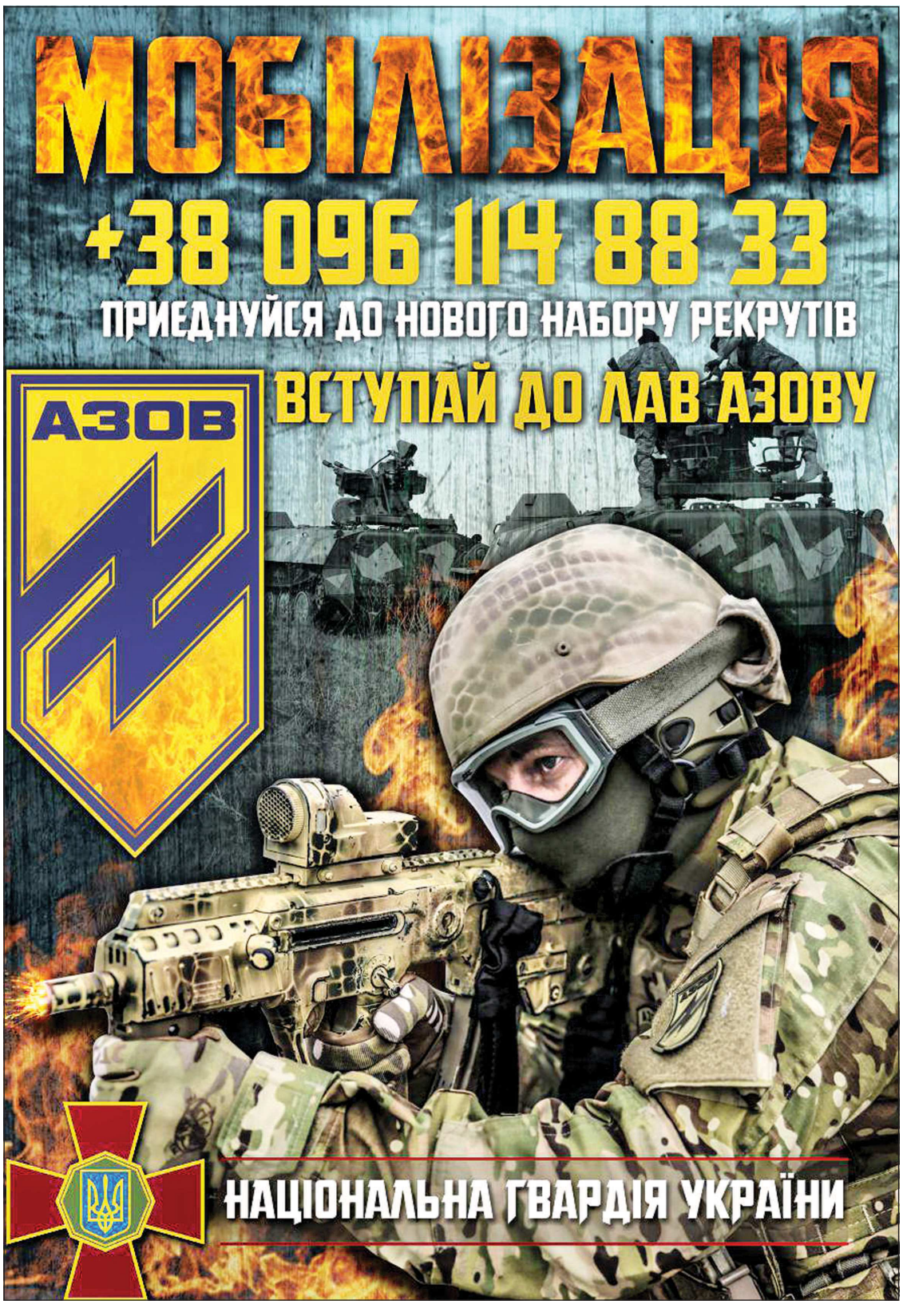

В АЗОВі тебе не кинуть одразу на передову. Тут тебе навчатимуть. Причому навчатимуть тій військовій професії, яку ти обереш сам. Тут тебе тренуватимуть. Тут ти станеш сильніший фізично і підкованіший інтелектуально.

АЗОВ – це професіонали, але в той же час – добровольці, які самі обрали свій шлях. Ми не були примусово мобілізовані, ми йшли на передову за покликаннями і переконаннями. Тому ми – найкращі. І ти можеш бути серед нас.

КМБ

Курс молодого бійця підготує тебе до випробувань, що чекають попереду. Підготує тебе фізично і морально. Ти станеш витривалішим і сильнішим. Вже зараз відчуваєш у собі силу? Займався спортом? Все це допоможе тобі, але цього недостатньо. Головне – чи є у тебе внутрішня міць та сила. Якщо є, то ти впораєшся, і вже жодні життєві випробування не зможуть тебе зломити.

НА СХІД!

Тепер тебе, підготованого фізично, натренованого нашими кращими інструкторами, чекає дорога на Схід України. Тут ти потрапиш до підрозділу, у якому віднайдеш своїх побратимів. Тут ти познайомишся із базою своєї дислокації. Чи це стане кінцевим пунктом? Навряд. Тепер ти Воїн і тебе часто чекатиме дорога. Тебе чекатимуть тренувальні полігони і бойові завдання... Тебе чекатимуть пригоди.

БОЙОВІ ЗАВДАННЯ

На бойових ти виконуватимеш свою роботу. Все те, чому тебе навчатимуть на тренувальних базах, згодиться тобі і до виїзду на бойові ти вже будеш професіоналом у своїй військовій справі.

АЗОВ не відправляє недосвідчених бійців на загибель. Тут багато вкладають у кожного, так само і цінують кожне життя.

На бойових проявляється сила побратимства, це славні часи, коли ти зможеш показати себе і свою силу.

ТВОЯ ОСОБИСТА ПЕРЕМОГА

Перемога над ворогом – це ще не все, що ти зможеш отримати на цій війні. Ти переможеш свої страхи та вийдеш за рамки власного тісного світу.

Ти станеш Переможцем. Безстрашним володарем власного життя. Вже не будеш існувати, будеш жити. Ця війна загартує тебе. Зростить у тобі неймовірну силу.

ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ

Та, окрім вказаного вище, в АЗОВі ти матимеш змогу ПОСТІЙНО навчатися. Від звичайного бійця ти, за бажанням, матимеш змогу досягти офіцерського звання і назавжди лишитися у військовій професії.

Є БАЖАННЯ СТАТИ ІНШИМ? ПОЧНИ З АЗОВУ

Ким ти мріяв стати? Ким став? Ти, мабуть, відчував у собі силу змінити щось у своєму житті, у житті інших людей, але не знав, як. На щось не зважувався. Може, думав, що якби тобі випав шанс, ти все б зробив інакше.

Тобі випав шанс, друже. Наразі ти можеш не лише відчувати в собі сили, але й показати їх. У тренуваннях розвинути фізично своє тіло, навчитися користуватися зброєю. Ти можеш показати свою сміливість у боях та увійти в історію України та світу.

В АЗОВі можна стати танкістом чи артилеристом, піхотинцем чи кінологом, вивчати картографію... Та найвищий щабель твого професійного розвитку – школа офіцерів, яка також є в цьому бойовому підрозділі.

Ким би не був ти вдома, що б про тебе не думали друзі, знайомі й перша шкільна вчителька – ти можеш стати героєм для своєї країни. Та, що теж важливо, тут ти віднайдеш родину – своїх АЗОВських побратимів, які змінять твоє життя, наповнять його іншим сенсом. Ти дізнаєшся про справжню вірність і відданість високим ідеалам.

В АЗОВі ти зміниш не лише своє життя. Ти змінюватимеш життя оточуючих, ти робитимеш добрі справи. Ти самовдосконалюватимешся і працюватимеш на своє зростання як особистості, як справжнього чоловіка.

Все, що ти вважав неможливим, стане можливо тепер. Тобі легше даватимуться й інші цілі, коли ти перебореш себе і здійсниш цей неймовірний крок – до перемоги над страхами, до боротьби за своє майбутнє і майбутнє країни.

Та найголовніше, ким ти станеш в АЗОВі – це самим собою. Собою справжнім. Сильним. Вільним. Здатним на великі вчинки.

Нава

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"
Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
chorne.sontse@gmail.com
Газета видана в зоні бойових дій

Над номером працювали:
*Випусковий редактор – **Нікополь***
*Журналісти – **Маріанна, Лада, Нава, Глорія, Ліка, Веда, Єль***
*Фотографи – **Яра, Марі, Паворотті, Маза, Оксана Бондаренко***
*Графічний дизайн – **Молот***
У номері використані фотографії і ілюстрації з архівів прес-служби полку АЗОВ в зоні АТО

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали.
У передруках посилання на джерело є обов'язковим.
Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.
Замовник: полк АЗОВ.
Відповідальний за тираж Дубина Артем Володимирович.
Наклад 15 000 примірників.